

๙๖- ข้อเท็จจริง:

งานศิลปะ วรรณกรรม วิทยาศาสตร์ และการอ้างอิงทางประวัติศาสตร์ทั้งหมด
ในนวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องจริง

“เดอะคอนซอร์เทียม” เป็นองค์กรเอกชนที่มีสำนักงานอยู่ในเจ็ดประเทศ
ได้เปลี่ยนชื่อขององค์กรด้วยคำนึงถึงความปลอดภัยและความเป็นส่วนตน

อินแฟร์โน คือนรกภูมิตามที่บรรยายไว้ในกวีนิพนธ์มหากาพย์
เรื่อง *เดอะดิไวน์คอมเมดี้* ของดันเต อาลีกีเอรี ซึ่งแสดงให้เห็นภาพนรกว่า
เป็นดินแดนที่มีโครงสร้างละเอียดซับซ้อน เป็นที่อยู่ของบรรดาตัวตนที่รู้จัก
ในนาม “ผี” อันเป็นวิญญาณไร้ร่างที่ถูกกักไว้ระหว่างชีวิตกับความตาย

ข้า คือ ผี

เคลื่อนหนีผ่านนครแห่งความวิบโยค

ล่องผ่านความทุกข์ทันทันไรที่สิ้นสุด

ข้าตะเกียกตะกายเลียบริมฝั่งแม่น้ำอาร์โน^๑ หายใจหายใจคอแทบไม่ทัน... แล้วเลี้ยวซ้ายเข้าสู่เวีย^๒เดกัสเทลลानी มุ่งหน้าไปทางเหนือ เบียดเสียดซุกตัวอยู่ในเงื้อมเงาแห่งอุฟฟิซี^๓

แต่พวกมันก็ยังคงตามมา

ตอนนี้เสียงฝีเท้าพวกมันดังขึ้นอีกขณะมุ่งมันตามล่าอย่างไร้ความปรานี

หลายปีแล้วที่พวกมันไล่ตามข้า ความมุ่งมั่นของพวกมันทำให้ข้าต้องซุกอยู่ใต้ดิน... บังคับให้ข้าต้องอยู่ในแดนชำระ... ทุกข์ทรมานอยู่เบื้องใต้แผ่นดินดุจปีศาจใต้พื้นโลก

ข้าคือผี

ขณะนี้เมื่ออยู่บนพื้นโลก ข้าเหลือบตาสู่ทิศเหนือ แต่ไม่อาจพบเส้นทางตรงสู่การหลุดพ้น... ด้วยขุนเขาอะเพนนีนากำลังบดบังแสงแรกแห่งอรุณรุ่ง

ข้าผ่านไปทางเบื้องหลังวังที่มีหอคอยพร้อมไบสอ และนาฬิกาที่มีเข็มเดียว... ลอดเลี้ยวผ่านพ่อค้าแม่ขายยามเช้าตรู่ในเปียซซา^๔ดิซานฟิเรนเซ ที่ส่งเสียงแหบห้าวจนได้กลิ่น แลมเปรดอตโต^๕ กับมะกอกอย่าง พอตัดข้ามเบื้องหน้า

^๑แม่น้ำที่ไหลจากอิตาลีตอนกลางลงสู่ทะเลลิเกเรียน

^๒Via ถนน

^๓Uffizi หอศิลป์ในฟลอเรนซ์ อิตาลี เก้าแก่ที่สุดและมีชื่อเสียงที่สุดในโลกตะวันตก

^๔Piazza จัตุรัส

^๕Lampredotto แซนด์วิชกระเพาะวัวตุ๋น

บาร์เจลโล^๖ ข้าก็เลี้ยวทางตะวันตกตรงไปยังยอดแหลมของบาเดีย^๗ และไปถึง
ประตูเหล็กตรงเชิงบันไดจนได้

ตรงนี้เองที่ความลึงเลทั้งหมดทั้งมวลจำต้องถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง

ข้าหมนมือจับแล้วก้าวเข้าไปในเส้นทางที่รู้ดีว่าจะไม่มีทางได้ย้อนกลับ ลากขา
ที่หนักอึ้งขึ้นไปตามช่องบันไดแคบ ๆ...บนขั้นบันไดหินอ่อนเก่าๆ ที่ลึกลับเป็นร่อง
หมุนวนขึ้นสู่เบื้องบน

หลายเสียงดังอ่อนหวานสะท้อนมาจากเบื้องล่าง

พวกมันอยู่ข้างหลังข้า ไม่ยอมจำนน และโกลีเข้ามาทุกที

พวกมันไม่เข้าใจว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น...แม้แต่สิ่งที่ข้าทำเพื่อพวกมัน!

แดนอกตัญญูจริงๆ!

ขณะปีนขึ้น ภาพต่างๆ ก็ชัดเจนขึ้น...ร่างที่เต็มไปด้วยต้นหาบิดเร่าอยู่ท่ามกลาง
สายฝนเพลิง วิญญาณอันละโมภลอยอยู่ในช่องเสี้ยว เหล่าคนชั่วอกตัญญูตัวแข็ง
อยู่ในมืออันเย็นเยียบแห่งชาตาน

ข้าปีนบันไดช่วงสุดท้ายและไปถึงบนยอด กระเือกกระสนปางตายอยู่ใน
อากาศชื้นเย็นยามเช้า ข้ารีบไปยังกำแพงที่สูงเทียมหัว จ้องมองผ่านรอยแตก
เบื้องล่างไกลออกไปคือนครอันศักดิ์สิทธิ์ที่ข้าได้หลบภัยจากคนเหล่านั้นผู้เนรเทศข้า

หลายเสียงตะโกนก้องอยู่ด้านหลังเมื่อต่างเข้ามาใกล้ “ที่แกทำไปนั้นนะ
มันบ้าสิ้นดี!”

ความบ้าย่อมให้กำเนิดความบ้า

“เพื่อความรักในพระเจ้า” พวกมันตะโกน “บอกเรามาว่าจะแก้ชোনมันไว้
ที่ไหน!”

เพื่อความรักอันแน่วแน่ในพระเจ้า ข้าจะไม่ยอม

ตอนนี้ข้ายืนชุกอยู่ในมุม หลังแนบกำแพงศิลาเย็นเยียบ พวกนั้นจ้องลึกลง
เข้ามาในดวงตาสีเขียวแจ่มชัดของข้า แล้วสีหน้าพวกมันก็เข้มขึ้น ไม่มีการ
โน้มหน้าอีกต่อไปแล้ว หากกลายเป็นการข่มขู่ “แกรู้ที่เรามีวิธีการ เราบังคับแก
ให้บอกเราได้นะว่ามันอยู่ที่ไหน”

เพราะเหตุผลนั้นนะสิ ข้าจึงปีนขึ้นสู่สวรรค์มาครึ่งทางแล้ว

โดยไม่มีการเตือนใดๆ ข้าหมนตัวและเอื้อมมือขึ้นกำนิ้วจับขอบสูง ดึง
ตนเองขึ้น ตะเกียกตะกายใช้เข่ารับน้ำหนัก จากนั้นก็ปีนขึ้น...อย่างไม่มีมันคงนัก

^๖ Bargello หอศิลป์แห่งหนึ่งในฟลอเรนซ์

^๗ Badia วิหารแห่งหนึ่งในฟลอเรนซ์

บนริมขอบแบบนั้น โปรดน้ำทางเข้าด้วยเถิดท่านเวอร์จิล ให้ข้าข้ามช่องว่างนี้ไป

พวกมันพุ่งมาข้างหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ ตั้งใจจะคว้าเท้าของข้าไว้ แต่ก็เกิดกลัวว่าจะทำให้ข้าเสียการทรงตัว และทำให้ข้าตกลงไป พวกมันกำลังขอร้องด้วยความสิ้นหวังอย่างเจ็บๆ แต่ข้าหันหลังให้ ข้ารู้สิ่งที่ข้าพึงทำ

เบื้องล่างของข้า เบื้องล่างไกลออกไปจนน่าเวียน หลังการกระเบื้องสีแดงแผ่ออกกว้างดังทะเลเพลิงในชนบท ทำให้แผ่นดินอันงดงามซึ่งครั้งหนึ่งบรรดายักษ์ใหญ่เคยเที่ยวท่อง...ทั้งจอตโต, โดนาเทลโล, บรูเนลเลสกี้, มีเกลันเจโล, บอตติเชลลี^๔ สดสว่างกระจ่างตา

ข้าขยับนิ้วเท้าไปยังริมขอบที่ละนิด

“ลงมาเถอะ!” พวกมันตะโกน “ยังไม่สายเกินไปหรอก!”

โอ้ เจ้าคนดีวุ่นและฉลาดเขลา! เจ้ามองไม่เห็นอนาคตหรือเล่า เจ้าไม่ไขว่คว้าสิ่งวิเศษจากการสร้างสรรค์ของข้าไว้หรือไร นี่คือการจำเป็นมิใช่หรือ

ข้าจะเสียสละอันยิ่งใหญ่ที่สุดนี้ด้วยความยินดี...และด้วยการเสียสละนี้ ข้าจะดับความหวังสุดท้ายของพวกเจ้าที่จะพบสิ่งที่ตามหา

พวกเจ้าจะไม่มีวันค้นเจอทันเวลา

ต่ำลงไปหลายร้อยฟุตเบื้องล่าง จัตุรัสปูหินส่งสัญญาณเรียกดูสถานที่อันสงบสุข ข้าอยากมีเวลามากกว่านี้เหลือเกิน...แต่เวลาคือสิ่งเดียวที่แม่ทัพยลีนมหาศาลของข้าก็ไม่อาจซื้อหาได้

ในชั่วไม่กี่วินาทีสุดท้าย ข้ามองลงไปที่จัตุรัสแห่งนั้น และเห็นภาพหนึ่งที่ทำให้ข้าสะดุ้ง

ข้าเห็นใบหน้าของเจ้า

เจ้ากำลังเงยขึ้นมองข้าจากท่ามกลางเงื้อมเงา นัยน์ตาของเจ้าเศร้าสร้อย แต่ข้าก็ยังสัมผัสได้ถึงความเลื่อมใสในสิ่งที่ข้าได้ทำสำเร็จ เจ้าเข้าใจว่าข้าไม่มีทางเลือก เพื่อความรักในมนุษยชาติ ข้าจำต้องพิทักษ์ผลงานชิ้นเอกของข้าไว้

แม้ตอนนั้นมันก็ยังเติบโต...รอคอย...คุกรุ่นอยู่เบื้องใต้สายน้ำสีแดงดังเลือดของทะเลสาบ ที่ซึ่งไม่สะท้อนแสงจากดวงดาวใด

ดังนั้น ข้าจึงเลื่อนสายตาขึ้นมาจากสายตาเจ้า และพินิจเส้นขอบฟ้า ข้าอ่อนวอนเป็นครั้งสุดท้ายเหนือโลกอันหนักหนานี้

^๔ Giotto (๑๒๖๖/๗ - ๑๓๓๗) จิตรกรและสถาปนิก, Donatello (๑๓๘๖ - ๑๔๖๖) ประติมากร, Brunelleschi (๑๓๗๗ - ๑๔๔๖) สถาปนิกและวิศวกร, Michelangelo (๑๔๗๕ - ๑๕๖๔) ประติมากร จิตรกร สถาปนิก กวี และวิศวกร, Botticelli (๑๔๔๕ - ๑๕๑๐) จิตรกร ทั้งหมดเป็นชาวอิตาลี มีผลงานสำคัญอยู่ในนครฟลอเรนซ์ ในช่วงเริ่มต้นสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา จนถึงช่วงเฟื่องฟูของสมัยฟื้นฟูศิลปวิทยา

พระผู้เป็นเจ้าที่รักยิ่ง ข้าขอสดภาวนาให้โลกรำลึกชื่อของข้า ไม่ใช่ในฐานะผู้ผิดบาปอันน่าชัง หากในฐานะผู้กอบกู้ที่พึงสรรเสริญ เช่นที่พระองค์ทรงทราบดีว่าข้าเป็นเช่นนั้นจริง ข้าขอภาวนาให้มนุษยชาติเข้าใจในของขวัญที่ข้าทิ้งไว้ให้เบื้องหลัง

ของขวัญของข้าคืออนาคต

ของขวัญของข้าคือการหลุดพ้น

ของขวัญของข้าคืออินแฟร์โน

ข้าพิมพ์คำว่าอาเมนหลังคำสดภาวนานั้น...แล้วก้าวอย่างครั้งสุดท้ายสู่ห้วงลึก

ความทรงจำ เป็นรูปเป็นร่างขึ้นอย่างช้าๆ...ดูลงมือขึ้นจากความมืดของ
บ่อน้ำที่ลึกจนสุดหยั่งถึง

สตรีที่มีผ้าคลุมหน้า

โรเบิร์ต แลงดอน จ้องมองเธอข้ามแม่น้ำที่น้ำไหลเชี่ยวเป็นสีแดงด้วย
โลหิต บนฝั่งแม่น้ำปากโน้น สตรีคนนั้นยืนเผชิญหน้ากับเขา นิ่งซึ้ง ไม่ไหวติง
ใบหน้าซ่อนอยู่ใต้ผ้าคลุม ในมือถือผ้าเทเนีย^{*}สีน้ำเงิน ซึ่งเธอชูขึ้นเพื่อไว้อาลัยแด่
บรรดาศพที่เรียงรายอยู่แทบเท้าเธอ กลิ่นของความตายคลุ้งไปทุกที่

จงหา สตรีผู้นั้นกระซิบแผ่ว แล้วเจ้าจักพบ

แลงดอนได้ยินถ้อยคำเหล่านั้นราวกับเธอเอ่ยอยู่ในหัวเขาเอง “คุณเป็น
ใคร” เขาตะโกนถาม แต่เป็นการตะโกนที่ไร้เสียง

เวลาเหลือน้อย เธอกระซิบต่อ จงหาและค้นให้พบ

แลงดอนก้าวไปทางแม่น้ำอีกก้าว หากก็พบว่าสายน้ำนั้นแดงดังเลือด และ
ลึกเกินกว่าจะข้ามได้ เมื่อแลงดอนเหลือบตาขึ้นมองสตรีผู้คลุมหน้าอีกครั้ง ร่างที่
อยู่แทบเท้าเธอก็เพิ่มจำนวนขึ้นเป็นทวีคูณ ตอนนี้น่าจะเป็นหลายร้อยแล้ว อาจจะ
หลายพันด้วยซ้ำ บางร่างยังมีชีวิต บิดเร้าด้วยความเจ็บปวด กำลังเข้าสู่ความ
ตายที่ไม่คาดคิด...ถูกไฟเผาผลาญ ถูกฝังอยู่ในปฏิภูมิกัดกั้นซึ่งกันและกัน เขา
ได้ยินเสียงร้องอันทุกข์ทรมานของมนุษย์ที่กำลังทนทรมานสะท้อนดังข้ามผืนน้ำ

สตรีผู้นั้นเคลื่อนไหวตรงมาทางเขา ยืนมือเรียบบางออกมาราวกับส่งสัญญาณ
ขอความช่วยเหลือ

^{*}Tainia ผ้าแถบยาวคล้ายริบบิ้น ใช้เป็นผ้าคาดผมในยุครีกโบราณ

“คุณเป็นใคร!” แลงดอนตะโกนถามอีก

แทนคำตอบ สตรีผู้นั้นเอื้อมมือขึ้น และยกผ้าคลุมหน้าให้พ้นใบหน้าช้าๆ เธอส่ายจนน่าตะลึง ทว่าแก้กว่าที่แลงดอนคาดไว้...น่าจะอยู่ในวัยหกสิบเศษ ร่าเริงและสง่า ดูจุบจิบอันไร้กาลเวลา เธอมีขากรรไกรกว้าง ดวงตาสีฟ้าสดใส อารมณ์ และผมสีเทาเงินยาวเป็นลอนระยิบระยับ ไหล่ เครื่องรางทำจากลาปีสลาซูลี^๒ ห้อยอยู่รอบคอ...เป็นรูปงูตัวหนึ่งขดพันอยู่รอบคทา

แลงดอนเกิดความรู้สึกว่าเขารู้จักเธอ...เชื่อใจเธอ แต่เป็นเช่นนั้นได้อย่างไร เพราะอะไร

ตอนนี้เธอขึ้นไปที่หอคูหนึ่งที่ยึดไปมาด้วยความเจ็บปวด เป็นขาที่โผล่ชูขึ้นมาจากพื้น ดูจะเป็นของคนที่น่าสงสารสักคนที่ถูกฝังโดยเอาศีรษะลงไปจนถึงเอว ตันขาซีดๆของชายคนนั้นมีตัวอักษรหนึ่งตัว เขียนด้วยโคลน เป็นตัว...ร

ร นั่นหรือ แลงดอนนึกด้วยความไม่แน่ใจ อย่างในชื่อ...โรเบิร์ตไซท์ใหม่ “นั่นคือ...ผมหรือ”

ใบหน้าของสตรีผู้นั้นไม่แสดงอะไร จงหาและค้นให้พบ เธอย้ำ

แล้วจู่ๆเธอก็เริ่มแผ่แสงเป็นรัศมีขาวกระจ่าง...จ้าขึ้น จ้าขึ้น ร่าเริงร่าเริง เริ่มสั่นอย่างรุนแรง จากนั้นก็เกิดเสียงกึกก้องขึ้นจับพลัน ร่าเริงเธอระเบิดแตกออกเป็นเศษเสี้ยวของลำแสงนับพันๆ

แลงดอนตกใจตื่น ร้องโวยวาย

ห้องนั้นสว่าง เขาอยู่ลำพัง กลิ่นแอลกอฮอล์ฆ่าเชื้อรุนแรงฟุ้งอยู่ในอากาศ มีอุปกรณ์อะไรสักอย่างส่งเสียงบีบๆเบาๆเป็นจังหวะหัวใจเต้นของเขา แลงดอนพยายามขยับแขนขวา แต่อาการเจ็บแปลบด้านไว้ เขามองลงไปเห็นสายน้ำเกลือ เสียบเข้ากับผิวหนังตรงแขน

หัวใจเต้นเร็วขึ้น และอุปกรณ์นั้นก็ส่งเสียงบีบเร็วขึ้นตามไปด้วย

นี่ฉันอยู่ที่ไหน เกิดอะไรขึ้น

ศีรษะด้านหลังของแลงดอนปวดตื้อๆ เขาใช้แขนข้างที่เป็นอิสระเอื้อมไปสัมผัสบนหนังศีรษะอย่างระมัดระวัง พยายามหาตำแหน่งที่เป็นเหตุให้ปวดตื้อๆ นั้น ไตเส้นผมที่จับกันเป็นก้อน เขาพบตุ่มแข็งๆของรอยเย็บเป็นลิปตุ่ม มีเลือดแห้งกรังเกาะอยู่

เขาหลับตา พยายามจะระลึกถึงอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นให้ได้

^๒ Lapis lazuli หินสีน้ำเงินเข้มที่ถือว่าเป็นเครื่องรางมาแต่โบราณ เป็นสัญลักษณ์ของความจงรักภักดีและเกียรติยศ เทพเจ้ากับพลังอำนาจ และเป็นสัญลักษณ์สากลที่หมายถึงภูมิปัญญาและความสัตย์จริง

จำไม่ได้เลย ว่างเปล่าโดยสิ้นเชิง

คิดสิ

เห็นแต่ความมืดเท่านั้น

ชายในชุดเสื้อคลุมแพทย์ผ่าตัดถลกหนังเข้ามา เห็นได้ชัดว่าตื่นตัวจากจอภาพที่รับสัญญาณหัวใจเต้นร่วของแสงดอน เขามีเครายุ่งๆ หนวดเป็นพุ่ม และนัยน์ตาอ่อนโยนที่ฉายแววสงบรอบคอบอยู่ใต้คิ้วเข้มหนา

“เกิด...อะไรขึ้นครับ” แสงดอนถามออกไป “ผมเจออุบัติเหตุขึ้นหรือ”

ชายมีเครายกนิ้วแตะริมฝีปากแล้วรีบเดินออกไป ร้องเรียกใครสักคนในโถงทางเดิน

แสงดอนหันศีรษะไป แต่การเคลื่อนไหวส่งกระแสความเจ็บปวดกระจายไปทั่วกะโหลกศีรษะ เขาหายใจเข้าลึก รอคอยให้ความเจ็บปวดผ่านไป จากนั้นก็สำรวจสภาพโดยรอบห้องปลอดเชื้อนั้นอย่างช้าๆ และระมัดระวัง

ห้องพักในโรงพยาบาลห้องนี้มีเตียงเดี่ยว ไม่มีดอกไม้ ไม่มีนามบัตรของใคร แสงดอนเห็นเสื้อผ้าของเขาอยู่บนเคาน์เตอร์ใกล้ๆ พบไว้ในถุงพลาสติกใสทุกชิ้นและสะอาดเต็ม

ตายละว้า คงต้องแย่มากทีเดียว

แสงดอนเคลื่อนศีรษะไปทางหน้าต่างข้างเตียงนอนอย่างเชื่องช้ายิ่ง ข้างนอกมืดแล้ว เป็นเวลากลางคืน แสงดอนเห็นแต่ภาพสะท้อนของตนเองในกระจก... เป็นชายแปลกหน้าผู้ซัดเซียว ซูบซิดและอิดโรย มีท่อน้ำสายติดอยู่ระโยงระยาง ล้อมรอบด้วยเครื่องมือทางการแพทย์

หลายเสียงดังเข้ามาใกล้จากโถงภายนอก แสงดอนเบือนสายตากลับไป นายแพทย์คนนั้นกลับมา คราวนี้มีสตรีผู้หนึ่งมาด้วย

เธอจะอยู่ในวัยราวสามสิบต้นๆ สวมเสื้อคลุมแพทย์ชุดผ่าตัดสีฟ้า มัดผมทองเป็นหางม้าหนาๆ ไว้ด้านหลัง ซึ่งแกว่งไปมาขณะเดิน

“ฉันคือหมอเชียนนา บรูคส์ ค่ะ” เธอบอก ยืมให้แสงดอนขณะเดินเข้ามาในห้อง “คืนนี้นั้นจะทำงานกับคุณหมอมาร์โคนี”

แสงดอนพยักหน้าอย่างอ่อนแรง

แพทย์หญิงบรูคส์รูปร่างสูงและคล่องแคล่ว เคลื่อนไหวด้วยท่าเดินอันมั่นใจแบบนักกีฬา แม้อยู่ในชุดเสื้อคลุมแพทย์ผ่าตัดที่ไร้รูปทรง เธอก็ดูออร์ชรและสง่างาม แสงดอนเห็นได้ว่าเธอไม่ได้แต่งหน้า แต่ผิวพรรณก็ดูเกลี้ยงเกลา น่าดู มีตำหนิตติเดียวคือไฟเมดจิวเหนือริมฝีปาก นัยน์ตาเธอแม้จะเป็นสีน้ำตาลอ่อนโยน แต่ก็ดูเฉียบแหลมอย่างน่าทึ่ง ราวกับได้ประสบพบเห็นประสบการณ์

อันลึกลับที่คนวัยขนาดเธอแทบไม่เคยพบ

“คุณหมอมาร์โคนีพูดภาษาอังกฤษได้ไม่มากนัก” เธอบอก นิ่งลงข้างๆ เขา
“จึงขอให้ฉันเขียนแบบฟอร์มเข้ารักษาพยาบาลของคุณค่ะ” เธอยืมให้เขาอีกครั้ง

“ขอบคุณครับ” แลงดอนบอกเสียงแหบแห้ง

“เออละค่ะ” เธอเริ่ม น้ำเสียงเป็นทางการขึ้น “คุณชื่ออะไรคะ”

เขาต้องใช้เวลาคิดครู่หนึ่ง “โรเบิร์ต...แลงดอน ครับ”

เธอส่องปากกาไฟฉายดูนัยน์ตาของแลงดอน “อาชีพล่ะคะ”

ข้อมูลนี้ผุดขึ้นในความทรงจำของเขาข้างไปอีก “อาจารย์ สอนประวัติศาสตร์ศิลป์...และสัญลักษณ์วิทยา มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด”

คุณหมอบรูคล์ลดไฟฉายลง เธอมีท่าทีตกตะลึง นายแพทย์ที่มีชนคิ้วตก
หนาก็ดูตะลึงไม่แพ้กัน

“คุณเป็น...คนอเมริกันหรือคะ”

แลงดอนมองเธออย่างฉงน

“ก็แล้ว...” ท่าทางเธอลังเล “คุณไม่มีบัตรประจำตัวตอนมาถึงในคืนนี้
คุณสวมแฮร์ริสทวิดกับรองเท้าแบบซัมเมอร์เซต^๑ เราก็เลยเดาว่าคุณเป็นคน
อังกฤษ”

“ผมเป็นคนอเมริกันครับ” แลงดอนยืนยันกับเธอ อ่อนล้าเกินกว่าจะ
อธิบายความพอใจของตนในการเลือกเครื่องแต่งกายที่ตัดเย็บอย่างดี

“เจ็บตรงไหนบ้างคะ”

“ที่หัวครับ” แลงดอนตอบ ศีรษะที่ปวดตื้อๆ ยิ่งแย่ลงอีกเมื่อเจอแสงจ้า
ของไฟฉายปากกา นั่น น่ายินดีที่ตอนนั้นเธอเก็บเข้ากระเป๋าแล้ว และจับข้อมือ
แลงดอนแทนเพื่อตรวจชีพจร

“คุณตื่นมาร้องไวยวาย” สตรีผู้นี้เอ่ย “คุณจำได้ไหมคะว่าเพราะอะไร”

แลงดอนย้อนนึกภาพนิมิตแปลกๆ ที่มีสตรีผู้มีผ้าคลุมหน้าล้อมรอบด้วย
ร่างที่บิดไปมาด้วยความเจ็บปวด จงหาและเจ้าจักพบ “ผมฝันร้ายนะครับ”

“เรื่องอะไรคะ”

แลงดอนเล่าให้เธอฟัง

สีหน้าของคุณหมอบรูคล์ยังคงนิ่งเฉยขณะจดจ่อๆ ลงบนคลิปบอร์ด “นึก
ออกไหมคะว่าอะไรน่าจะทำให้เกิดนิมิตน่ากลัวแบบนั้นขึ้นมา”

แลงดอนสำรวจความทรงจำ แต่แล้วก็ส่ายศีรษะ ซึ่งปวดตื้อๆ ขึ้นทันที

^๑ Harris Tweed และ Somerset loafers เป็นเครื่องแต่งกายที่ผลิตในอังกฤษ

เป็นการประท้วง

“ไม่เป็นไรคะคุณแสงดอน” เธอบอก ยังคงเขียนต่อไป “มีคำถามตามปกติสองสามคำถามนะคะ วันนี้เป็นวันอะไร”

แสงดอนคิดอยู่ครู่หนึ่ง “วันเสาร์ครับ ผมจำได้ว่า ก่อนหน้านั้นผมเดินตัดบริเวณมหาวิทยาลัย...กำลังจะไปบรรยายรอบบ่าย แล้วจากนั้น...แค่นั้นแหละครับ เป็นสิ่งสุดท้ายที่ผมจำได้ ผมหกล้มไข้ไหม”

“เดี๋ยวเราค่อยว่ากันค่ะ คุณรู้หรือเปล่าว่าคุณอยู่ที่ไหน”

แสงดอนเดาอย่างมั่นใจ “โรงพยาบาลแมสซาชูเซตส์เจเนอรัลไข้ไหมครับ”

แพทย์หญิงบรู๊คเขียนบันทึกอีก “แล้วมีใครที่เราควรโทรศัพท์บอกไหมคะ ภรรยาคุณ หรือลูกๆ”

“ไม่มีครับ” แสงดอนตอบโดยสัญชาตญาณ เขาพึงใจการอยู่ตามลำพัง และความเป็นอิสระเสมอมา จึงทำให้เลือกชีวิตชายโสด แม้ต้องยอมรับว่า ในสถานการณ์ปัจจุบัน เขาอยากจะมีใบหน้าที่ใครสักคนที่คุ้นเคยอยู่ข้างๆ “ก็มีเพื่อนร่วมงานบางคนที่จะโทรหาได้ แต่ไม่เป็นไร”

แพทย์หญิงบรู๊คจดบันทึกเสร็จสิ้น แล้วแพทย์ที่อาวุโสกว่าก็เข้ามาใกล้ คลายตัวราวๆ ที่ขมวดอยู่ หยิบเครื่องบันทึกเสียงเล็กๆ ออกจากกระเป๋าเสื้อยื่นให้ แพทย์หญิงบรู๊คดู เธอพยักหน้าอย่างเข้าใจแล้วหันกลับไปหาคนไข้

“คุณแสงดอนคะ ตอนที่คุณมาถึงที่นี่เมื่อคืน คุณพิมพ์อะไรบางอย่างเข้าไปข้างใน” เธอเหลียวตามองนายแพทย์มาร์โคเนซึ่งชูเครื่องบันทึกเสียงระบบดิจิทัลขึ้นแล้วกดปุ่ม

เครื่องบันทึกเสียงเริ่มเล่น แสงดอนได้ยินเสียงแหบแห้งของตนพิมพ์วลีเดียวซ้ำๆ “ส...ใจจริง ๆ ส...ใจจริง ๆ”

“ฟังๆดู” สตรีคนนั้นกล่าว “เหมือนคุณกำลังพูดว่า ‘เสียใจจริงๆ เสียใจจริงๆ’”

แสงดอนเห็นด้วย แต่เขาจำอะไรไม่ได้เอาเลย

แพทย์หญิงบรู๊คจับตามองเขาด้วยแววตาจริงจังน่ากังวล “คุณนี่ออกไหมคะว่า ทำไมคุณถึงพูดแบบนี้ คุณเสียใจเรื่องอะไรหรือคะ”

ขณะที่แสงดอนพยายามขุดค้นชอกมูมอันมืดมิดแห่งความทรงจำของตน เขาก็เห็นภาพสตรีผู้คลุมหน้าคนนั้นอีกครั้ง เธอกำลังยืนอยู่ริมตลิ่งแม่น้ำที่สีแดงดังเลือดท่ามกลางร่างเรียงราย กลิ่นแห่งความตายกลับมาอีก

แสงดอนรู้สึกถึงอันตรายตามสัญชาตญาณท่วมท้นขึ้นนับพลันนั้น...ไม่ใช่แค่กับตัวเขาเอง...แต่กับทุกๆ คนด้วย เสียงบีบๆ ของมอนิเตอร์วัดหัวใจของเขา

เร่งเร็วขึ้น กล้ามเนื้อทุกส่วนตึงเซม็ง เขาพยายามจะลุกขึ้นนั่ง

แพทย์หญิงบรูคลีรีบวางมือทาบลงบนอกของแลงดอนอย่างมั่นคง บังคับให้เขาเอนหลังกลับไป เธอเหลือบแววขึ้นมองนายแพทย์เคราดก ผู้เดินไปที่เคาน์เตอร์ใกล้ๆ และเริ่มเตรียมอะไรบางอย่าง

แพทย์หญิงบรูคลีรีบก็มัวตัวลงเห็นแลงดอน เอ่ยกระซิบว่า “คุณแลงดอนคะ ความกังวลเป็นเรื่องธรรมดาของผู้บาดเจ็บทางสมอง แต่คุณต้องรักษาระดับการเต้นของหัวใจให้ช้าลงล่ะ ไม่ควรขยับ ไม่ควรตื่นตื่น นอนนิ่งๆ และพักผ่อนนะคะ คุณจะหายดี แล้วความทรงจำก็จะกลับคืนมาซ้ำๆ”

นายแพทย์กลับมาพร้อมหลอดฉีดยา เขาส่งให้แพทย์หญิงบรูคลีรีบ เธอฉีดสารที่อยู่ในนั้นเข้าไปในสายน้ำเกลือของแลงดอน

“แค่ยาระงับประสาทอ่อนๆ ให้คุณสบายขึ้นนะค่ะ” เธออธิบาย “แล้วก็จะช่วยคลายปวดด้วย” เธอขึ้นขึ้นเพื่อจะออกไป “คุณจะหายดีค่ะคุณแลงดอน นอนพักผ่อนนะค่ะ ถ้าต้องการอะไรก็กดปุ่มข้างเตียงนั้น”

เธอปิดไฟแล้วออกไปพร้อมกับนายแพทย์เคราดก

ท่ามกลางความมืด แลงดอนรู้สึกว่ฤทธิ์ยาอาบซึมเข้าไปในระบบต่างๆ ในร่างเกือบจะทันทีนั้น ลากร่างเขากลับไปสู่ห้วงลึกเดิมก่อนที่จะตื่นขึ้น เขาต่อสู้กับความรูสึกนั้น บังคับให้นัยน์ตาให้ลืมกว้างท่ามกลางความมืดในห้อง เขาพยายามลุกขึ้นนั่ง แต่ร่างกายแข็งตึงเหมือนซีเมนต์

ขณะที่แลงดอนขยับตัว เขาก็หันไปพบหน้าตาอีกครั้ง แสงสว่างหายไปหมดแล้ว ภาพสะท้อนของเขาในกระจกมืดๆ นั้นก็หายไป แทนที่ด้วยเส้นขอบฟ้าสว่างเรืองมาจากไกลๆ

ท่ามกลางเส้นโครงร่างของยอดแหลมและหลังคาโดม ด้านหน้าอาคารอันโอ่อ่าแห่งเดียวที่เข้ามาอยู่ในครรลองสายตาของแลงดอน เป็นป้อมคิลาโดตเด่นที่มีกำแพงอิฐหยาบๆ และหอคอยสูงสามร้อยฟุต ซึ่งขยายกว้างออกตรงบริเวณใกล้ยอด โป่งหนูนอกท่ามกลางเชิงเนินที่มีใบสอขนาดมหึมา

แลงดอนลุกพรวดขึ้นนั่งบนเตียง ความเจ็บปวดฟุ้งกระจายขึ้นในศีรษะ เขาต่อสู้กับอาการปวดตื้อๆ ที่แสนทรมานนั้นและจ้องเซม็งไปที่หอคอย

แลงดอนรู้จักโครงสร้างแบบยุคกลางนั้นดี

มีอยู่แห่งเดียวในโลก

ที่แยกก็คือ มันตั้งอยู่ห่างจากแมสซาชูเซตส์ถึงสี่พันไมล์

นอกหน้าต่างห้อง ผู้ช้อนอยู่ในเงื้อมเงาของเวียเตอร์เรกัลลีคือสตรีร่างแกร่งทรงพลัง
คนหนึ่ง ผู้กระโดดลงจากมอเตอร์ไซค์บีเอ็มดับเบิลยูของเธออย่างไม่ต้องใช้ความ
พยายามใดๆ เธอก้าวไปข้างหน้าอย่างมุ่งมั่นดูนางเลื้อยอย่างสะกดรอยตาม
เหยื่อ แวตตาเธอคมปลาบ ผมตัดสินใจติดหนังศีรษะ...จัดแต่งเป็นทรงแหลมตั้ง...
ชื้อออกมาตัดกับคอปกที่ยกขึ้นของชุดนักขี่มอเตอร์ไซค์หนังสีดำ เธอสำรวจอาวุธ
เก็บเสียงของตน และจ้องมองขึ้นไปยังหน้าต่างห้องที่แสงไฟของโรเบิร์ต แลงดอน
เพ่งดับลง

ช่วงก่อนหน้าของคืนนี้ ภารกิจเดิมของเธอผิดพลาดอย่างเลวร้าย
เสียงนกเขาคุเพียงตัวเดียวทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไป
ตอนนี้เธอมาเพื่อทำให้มันถูกต้อง

ฉันอยู่ในฟลอเรนซ์หรือไม่

ศีรษะของโรเบิร์ต แลงดอน ปวดตื้อๆ ตอนนีเขานั่งตัวตรงอยู่บนเตียงโรงพยาบาล กระแทกนี้วนปมกดเรียกซ้ำๆ หัวใจเต้นเร็วแรงแม้จะมียาระงับประสาทอยู่ในร่างกาย

แพทย์หญิงบรูคล์สรีบกลับเข้ามา ผมหางม้าของเธอแกว่งไกว “คุณเป็นอะไรหรือเปล่าคะ”

แลงดอนส่ายศีรษะด้วยความตื่นตะลึง “ผมอยู่ใน...อิตาลีหรือครับ!”

“ดีจัง” เธอกล่าว “คุณกำลังจำได้”

“เปล่าครับ!” แลงดอนซ็อกนอกหน้าต่างไปยังสิ่งปลูกสร้างโดดเด่นที่เห็นอยู่ไกลๆ นั้น “ผมจำปาลาซโซเวคคิโอ” ได้”

แพทย์หญิงบรูคล์สกดปุ่มเปิดไฟ แล้วเส้นขอบฟ้าของฟลอเรนซ์ก็หายไป เธอเดินมาข้างเตียงแล้วกระซิบเบาๆ ว่า “คุณแลงดอนคะ ไม่จำเป็นต้องกังวล คุณกำลังมีอาการความจำเสื่อมชนิดหน้อย แต่คุณหมอมาร์โคนียืนยันว่าสมองคุณยังทำงานปกติดีอยู่”

นายแพทย์เคราดกพรวดพราดเข้ามาเหมือนกัน เห็นได้ชัดว่าได้ยินเสียงกดเรียก เขาตรวจดูจอตัวอัตราการเต้นของหัวใจแลงดอน ขณะที่แพทย์สาวพูดกับเขาด้วยภาษาอิตาลีคล่องแคล่วและรวดเร็ว...เป็นเรื่องเกี่ยวกับว่า แลงดอน “อะจิตาโด (วุ่นวายใจ)” อย่างไรก็ตามเมื่อทราบว่าเขาอยู่ในอิตาลี

วุ่นวายใจนั้นหรือ แลงดอนนึกอย่างหงุดหงิด ตะลึงงันมากกว่านะ! อะดรีนาลินที่พุ่งไปทั่วระบบของร่างกายตอนนี้กำลังต่อสู้กับยาระงับประสาท “เกิด

*Palazzo Vecchio วังเวคคิโอ ศาเลว่าการเมืองฟลอเรนซ์ อิตาลี คำว่าปาลาซโซ หมายถึง วัง

อะไรขึ้นกับผมหรือ” เขาชักใช้ “นี่วันอะไรแล้ว”

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีค่ะ” เธอบอก “นี่เป็นเวลาเช้าตรู่ของวันจันทร์ที่สิบแปดมิถุนายน”

วันจันทร์ แลงดอนบังคับให้สมองที่ปวดร้าวย้อนกลับไปหาภาพสุดท้ายที่เขาพอจำได้...เย็นเยียบและมีดคำ...เขาเดินอยู่ตามลำพังตัดบริเวณมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดเพื่อไปบรรยายต่อเนื่องในคืนวันเสาร์ นั้นมันเมื่อสองวันก่อนหรือนั้น! ความตื่นตระหนกเฉียบพลันเข้าเกาะกุมขณะเขาพยายามนึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นในห้องบรรยายหรือหลังจากนั้น *นี่ก็ไม่ออกเลย* เสียงบีบของเครื่องวัดอัตราการเต้นของหัวใจดังกระชั้นขึ้น

นายแพทย์อาวุโสกว่าดูเคราแล้วปรับเครื่องมือต่อขณะที่แพทย์หญิงบรูคล์นั่งลงข้างแลงดอนอีกครั้ง

“คุณจะหายดีค่ะ” เธอรับรองกับเขาอย่างนุ่มนวล “เราวินิจฉัยแล้วว่า คุณสูญเสียความจำเฉพาะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนเกิดอาการ ซึ่งเป็นเรื่องธรรมดาสำหรับอาการบาดเจ็บทางศีรษะ ความทรงจำในช่วงสองสามวันก่อนอาจสับสนหรือหายไป แต่ไม่น่าจะมีอาการถาวร” เธอหยุดชั่วคราว “คุณจำชื่อตัวของคุณได้ไหมคะ ฉันบอกคุณตอนเดินเข้ามา”

แลงดอนนึกอยู่ครู่เดียว “เชียนนาครับ” แพทย์หญิงเชียนนา บรูคล์

เธอยิ้ม “เห็นไหมคะ คุณกำลังสร้างความทรงจำใหม่แล้ว”

ความเจ็บปวดในศีรษะของแลงดอนมากจนแทบทนไม่ไหว และทัศนวิสัยตรงหน้าก็ยิ่งพร่าเลือน “เกิด...อะไรขึ้น ผมมาที่นี่ได้อย่างไร”

“ฉันคิดว่าคุณควรพักผ่อนค่ะ แล้วบางที...”

“ผมมาที่นี่ได้อย่างไร!” เขารุกต่อ เครื่องวัดอัตราการเต้นของหัวใจดังถี่ขึ้นอย่างต่อเนื่อง

“ได้ค่ะ แต่หายใจให้สบายก่อนนะคะ” แพทย์หญิงบรูคล์บอก สบตากับเพื่อนร่วมงานอย่างกังวล “ฉันจะบอกคุณ” เสียงของเธอดูเคร่งเครียดมากขึ้นอย่างสังเกตได้ “คุณแลงดอน เมื่อสามชั่วโมงก่อน คุณโซซัดโซเซเข้ามาในห้องฉุกเฉินของเรา เลือดไหลจากบาดแผลที่ศีรษะ แล้วคุณก็ล้มลงในทันทีนั้น ไม่มีใครรู้ว่าคุณเป็นใคร หรือมาที่นี่ได้อย่างไร คุณได้แต่พิมพ์มาเป็นภาษาอังกฤษ คุณหมดมารไคโนจึงขอให้ฉันมาช่วย ฉันมาจากอังกฤษ มาทำงานเปลี่ยนบรรยากาศที่นี่ค่ะ”

แลงดอนรู้สึกเหมือนตัวเองตื่นขึ้นมาในภาพเขียนของมัทซ์ เอ็นสต์^๒ ฉัน

^๒ Max Ernst (๑๘๙๑-๑๙๗๖) จิตรกร ประติมากร ศิลปินภาพพิมพ์ และกวี ชาวเยอรมัน เป็นนักบุกเบิกภาพเหนือจริง

มาทำบาปอะไรในอิตาลีวะนี่ ปกติแลงดอนมาสัสมนาคิลปะที่นี้ทุกปีเว้นปีในเดือนมิถุนายน แต่ในเดือนมีนาคม

ยาระงับประสาทเริ่มส่งผลต่อเขามากขึ้นแล้วตอนนี้ เขารู้สึกเหมือนแรงโน้มถ่วงของโลกแรงขึ้นๆทุกวินาทีที่ผ่านไป พยายามจะลากเขาให้ลงนอนบนที่นอน แลงดอนต่อสู้ พยายามยกศีรษะขึ้นเพื่อให้ยังรู้สึกตัวตื่น

แพทย์หญิงบรูคล์ชะโงกเข้ามาหาเขา ลอยคว้างเหมือนนางฟ้า “นะคะคุณ แลงดอน” เธอกระซิบ “อาการบาดเจ็บทางศีรษะเป็นเรื่องละเอียดอ่อนในยี่สิบสี่ชั่วโมงแรก คุณต้องพักไม่งั้นอาจทำให้อาการหนักขึ้น”

เสียงซ่าดังมาจากเครื่องอินเตอร์คอมในห้องทันทีนั้น “คุณหมออาร์โคเนคะ”

นายแพทย์เคราดกกดปุ่มที่ผนังและเอ่ยตอบรับ “ซิ (ว่าไง)”

เสียงในอินเตอร์คอมเป็นภาษาอิตาลีเร็วปรือ แลงดอนจับความไม่ได้ แต่สังเกตเห็นแพทย์ทั้งสองสบตากันด้วยความประหลาดใจ หรือว่าเป็นสัญญาณเตือนภัย

“โมเมนโต (สักครู่นะ)” มาร์โคเนตอบ และจบการสนทนา

“เกิดอะไรขึ้นครับ” แลงดอนถาม

นัยน์ตาของแพทย์หญิงบรูคล์ดูจะหริ่งเล็กน้อย “ฝ่ายต้อนรับของห้องไอซียู นะคะ มีคนมาเยี่ยมคุณ”

ประกายแห่งความหวังวาบผ่านความง่วงงุนของแลงดอน “นั่นข่าวดีนี่ครับ! คนคนนี้อาจจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับผม”

เธอมีที่ท่าไม่แน่ใจ “น่าแปลกนะคะที่มีใครมาที่นี้ เราไม่มีชื่อคุณ แลงดอน ยังไม่ได้ลงทะเบียนในระบบเลยด้วยซ้ำ”

แลงดอนต่อสู้กับยาระงับประสาท และพยายามยกตนเองขึ้นนั่งตรงอย่างงกเงิ่น “ถ้ามีใครรู้ว่าผมอยู่ที่นี้ คนคนนั้นต้องรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น!”

แพทย์หญิงบรูคล์เหลียวตามองนายแพทย์มาร์โคเน ซึ่งส่ายศีรษะทันทีและเคาะนาฬิกาที่ข้อมือตน เธอหันกลับมาหาแลงดอน

“นี่คือห้องไอซียูคะ” เธออธิบาย “ไม่มีใครได้รับอนุญาตให้เข้ามาจนกว่าจะเก้าโมงเช้าเป็นอย่างเร็วที่สุด อีกครู่คุณหมออาร์โคเนจะออกไปดูว่าผู้มาเยี่ยมเป็นใคร และเขาหรือเธอต้องการอะไร”

“แล้วสิ่งที่ผมต้องการล่ะครับ” แลงดอนถาม

แพทย์หญิงบรูคล์ยิ้มอย่างใจเย็น แล้วลดเสียงลง ชะโงกเข้ามาใกล้มากขึ้น “คุณแลงดอน มีบางอย่างที่คุณไม่ทราบเกี่ยวกับเรื่องเมื่อคืน...เกี่ยวกับสิ่งที่เกิดขึ้น

กับคุณ และก่อนที่คุณจะพูดกับใคร ฉันน่าจะดีกว่าถ้าคุณรู้ข้อเท็จจริงทั้งหมด แต่น่าเสียดายที่ฉันคิดว่าฉันไม่แข็งแรงพอที่จะ...”

“ข้อเท็จจริงอะไรครับ!” แลงดอนชัก พยายามจะยกตนเองขึ้น สายน้ำเกลือที่แขนตึงแน่น และร่างของเขาก็เหมือนหนักล้าหลายร้อยปอนด์ “ทั้งหมดที่ผมรู้คือ ผมอยู่ในโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในฟลอเรนซ์ และผมมาถึงนี้โดยพูดซ้ำๆว่า ‘เสียใจจริงๆ...’”

ความคิดอันน่าสยของเกิดขึ้นทันทีนั้น

“นี่ผมต้องรับผิดชอบต่อบุติเหตุรถชนหรือเปล่าครับ” แลงดอนถาม “ผมทำไครบาดเจ็บหรือเปล่า!”

“เปล่าค่ะ เปล่า” เธอตอบ “ฉันไม่คิดว่าเป็นอย่างนั้น”

“แล้วอะไรล่ะครับ” แลงดอนยื่นกราม มองแพทย์ทั้งคู่อย่างจุนเจือ “ผมมีสิทธิ์จะรู้ว่าจะอะไรเกิดขึ้น!”

เกิดความเงียบยาวนาน ในที่สุดนายแพทย์มาร์โคนีกียักหน้าอย่างไม่เต็มใจให้เพื่อนร่วมงานสาวสวย แพทย์หญิงบรูคส์ถอนใจแล้วยวบเข้ามาใกล้เตียงเขาอีกหน่อย “ตกลงค่ะ ฉันจะบอกสิ่งที่คุณทราบ...คุณต้องฟังอย่างสงบนะ ตกลงไหมคะ”

แลงดอนพยักหน้า การขยับศีรษะส่งผลให้ความปวดแปลบแผ่ไปทั่วกะโหลก เขาไม่สนใจมัน กระตือรือร้นที่จะฟังคำตอบ

“สิ่งแรกก็คือ...บาดแผลที่ศีรษะคุณไม่ได้เกิดจากอุบัติเหตุ”

“อ้อ ก็พอโล่งใจอยู่”

“คงไม่โล่งใจนักหรอกค่ะ แผลของคุณที่จริงเกิดจากกระสุน”

เครื่องวัดการเต้นของหัวใจแลงดอนส่งเสียงบีบถี่ขึ้น “อะไรนะครับ”

แพทย์หญิงบรูคส์พูดอย่างรวดเร็วแต่หนักแน่น “กระสุนลูกหนึ่งถากส่วนบนของกะโหลกศีรษะคุณ และดูเหมือนจะทำให้สมองคุณกระทบกระเทือน คุณโชคดีมากที่ยังมีชีวิตอยู่ ถ้าต่ำลงไปอีกนี่เดียวละก็...” เธอส่ายศีรษะ

แลงดอนจ้องเธอด้วยความไม่อยากเชื่อ *มีคนยิงฉันรึ?*

มีเสียงโกรธเกรี้ยวดังขึ้นในโถงทางเดินเมื่อเกิดการทุ่มเถียงกันขึ้น ฟังราวกับใครก็ตามที่มาเยี่ยมแลงดอนไม่ต้องการคอย เกือบจะทันที่นั้นที่แลงดอนได้ยินเสียงประตูหนักๆ ที่สุดทางเดินกระแทกเปิดดังปัง เขามองจนเห็นร่างหนึ่งเดินใกล้เข้ามาตามโถงทางเดิน

ผู้หญิงคนนั้นแต่งกายด้วยชุดหนังสีดำทั้งตัว กลมกลืนและเข้มขึ้นด้วยทรงผมสีดำหลวมสีเข้ม เธอเคลื่อนไหวอย่างสบายๆราวกับทำไม่ได้สัมผัสพื้น และ

มุ่งหน้าตรงมายังห้องของเลงดอน

นายแพทย์มาร์โคเน่ก้าวออกไปตรงช่องประตูที่เปิดอยู่โดยไม่ลังเล เพื่อไม่ให้ผู้มาเยือนเดินผ่าน “แพร์มา! (หยุดนะ!)” เขาสั่ง ยื่นฝ่ามือออกห้ามเหมือนท่าของตำรวจ

ผู้แปลกหน้าดิ่งป็นพิกเก็บเสียงขึ้นมาโดยไม่หยุดเดิน เล็งตรงไปยังหน้าอกของนายแพทย์มาร์โคเน่แล้วยิง

มีเสียงซ่าขาดเป็นห้วงๆ

เลงดอนมองดูด้วยความตื่นตระหนก ขณะนายแพทย์มาร์โคเน่เซถอยหลังเข้ามาในห้อง ล้มลงบนพื้น ยกมือขึ้นกุมหน้าอก เลือดคลุ้มสีขาวยของเขามีเลือดชุ่มโชก

ห่างจากชายฝั่งอิตาลีห้าไมล์ *เดอะเมนดาซิอุม* เรือยอร์ชตหุขนาด ๒๓๗ ฟุต ติดเครื่องล่องฝ่าสายหมอกก่อนอรุณรุ่งที่ลอยขึ้นจากคลื่นที่ม้วนตัวอย่างนุ่มนวลในทะเลเอเดรียติก ลำเรือแบบล่องหน^{*} ทาสีเทาแก่ ทำให้มีลักษณะเหมือนเรือทหารที่ดูน่าเกรงขามชัดเจน

ด้วยราคาสูงกว่า ๓๐๐ ล้านดอลลาร์สหรัฐ เรือลำนี้จึงก่อหูลู่ด้วยสิ่งอำนวยความสะดวกที่พบเห็นตามปกติทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นสปา สระว่ายน้ำ โรงภาพยนตร์ เรือดำน้ำส่วนตัว หรือลานจอดเฮลิคอปเตอร์ หากความสะดวกสบายที่สร้างสรรค์ขึ้นนี้อยู่ในความใส่ใจของผู้เป็นเจ้าของเพียงน้อยนิด เมื่อเรือยอร์ชลำนี้ส่งมาถึงเขาเมื่อห้าปีก่อน เขารื้อพื้นที่เหล่านี้นอกเกือบหมดทันที และติดตั้งศูนย์บัญชาการอิเล็กทรอนิกส์เคลื่อนที่เคลื่อนย้ายกันรังสีแบบที่ใช้กันในวงการทหาร

ห้องควบคุมบนเรือ *เดอะเมนดาซิอุม* มีพนักงานประจำการอยู่เกือบสองโหล ทั้งนักเทคนิค นักวิเคราะห์ และเจ้าหน้าที่ประสานงาน คนเหล่านี้ใช้ชีวิตอยู่ในเรือ และคอยติดต่อกับศูนย์ปฏิบัติการภาคพื้นดินหลายต่อหลายแห่งขององค์กรอย่างต่อเนื่อง โดยอาศัยการเชื่อมต่อกับดาวเทียมสำหรับการนี้โดยเฉพาะสามดวง และสถานีถ่ายทอดสัญญาณภาคพื้นดินที่มีเรียงรายหลายแห่ง

การรักษาความปลอดภัยบนลำเรื่อนั้นรวมไปถึงทหารหน่วยเล็กๆ ที่ได้รับการฝึกจากกองทัพ ระบบตรวจหาชีพนาวุธสองระบบ รวมถึงคลังอาวุธล้ำสมัยที่สุดเท่าที่จะหาได้ เจ้าหน้าที่ฝ่ายสนับสนุนส่วนอื่นๆ ได้แก่ เหล่าพ่อครัว หน่วยทำความสะอาดและหน่วยบริการ รวมทั้งหมดแล้วทำให้มีจำนวนมากกว่าสี่สิบคน

^{*} Stealth-profile เทคโนโลยี Stealth คือเทคโนโลยีล่องหน ซึ่งไม่ได้ล่องหนจริงๆ เพียงแต่ทำให้ตรวจจับได้ยากขึ้น เมื่อตรวจจับไม่ได้ก็ไม่ต่างอะไรกับการล่องหน เทคโนโลยีนี้มีการนำมาใช้อย่างแพร่หลายในเครื่องบิน

บนเรือ เรียกได้ว่า *เดอะเมเนดาคิวม* คืออาคารสำนักงานเคลื่อนที่ได้ เป็นสถานที่ที่ผู้เป็นเจ้าของใช้บริหารอาณาจักรของเขา

เหล่าพนักงานรู้จักเขาในนาม “ท่านประธาน” เท่านั้น เขาเป็นชายตัวเล็กม่อต้อ มีผิวสีแทน ดวงตาสีฟ้า ความที่ไม่ใช่คนรูปร่างและเป็นคนตรงไปตรงมา จึงดูเข้ากันดีกับการเป็นผู้ทำลายได้มหาศาลจากการให้บริการแบบลับๆ ตามความต้องการส่วนตัว เป็นบริการตามขอบตะเข็บมืดๆ ของสังคม

มีคนเรียกเขาไว้หลายอย่าง...ทหารรับจ้างผู้ไร้หัวใจ ผู้อำนวยการความสะอาดด้านบาป ผู้เอื้ออำนาจแก่ปีศาจ...แต่ไม่ใช่เขาเลยสักอย่าง ท่านประธานแค่จัดหาโอกาสการทำตามความทะเยอทะยานและตัณหาให้ลูกค้า ซึ่งก็ไม่ได้สลักสำคัญอันใด มนุษย์ชาติย่อมมีบาปติดตัวตามธรรมชาติอยู่แล้ว นั่นจึงไม่ใช่ปัญหาของเขา

แม้จะมีผู้ว่าร้ายและโจมตีเรื่องจริยธรรม เข้มทิศด้านคุณธรรมของท่านประธานก็ยังคงที่ดังดาวฤกษ์ เขาสร้างชื่อเสียงของตนรวมทั้งของ *เดอะคอนซอร์เทียม* ด้วยกฎทองคำสองประการ คือ

ไม่สัญญาในสิ่งที่คุณทำไม่ได้

และไม่โกหกลูกค้า

ตลอดไป

ในอาชีพของเขา ท่านประธานไม่เคยผิดสัญญาหรือละเมิดข้อตกลง วาจาของเขาว่างใจได้...เป็นการรับประกันอย่างไม่มีเงื่อนไข...และแม้มีสัญญาใดที่เขา รู้สึกเสียใจที่ได้ตกลงทำไป การถอยหลังกลับย่อมไม่ใช่ทางเลือก

เข้าวันนี้ ขณะก้าวออกไปยังระเบียงห้องส่วนตัวในเรือยอร์ชของเขา ท่านประธานมองออกไปยังท้องทะเลอันปั่นป่วน และพยายามสลัดความวุ่นวายใจที่ก่อตัวขึ้น

การตัดสินใจในอดีตที่ผ่านมาคือสถาบันผู้กำหนดปัจจุบันของเรา

การตัดสินใจในอดีตของท่านประธานทำให้เขาเข้ามาอยู่ในจุดที่ต้องจัดการกับสถานการณ์อันตรายแทบทุกอย่าง แล้วก็จะชนะเสมอมา แต่ทว่าวันนี้ ขณะจ้องผ่านหน้าต่างออกไปยังแสงไฟระยิบไถลๆ ของแผ่นดินใหญ่อิตาลี เขากลับรู้สึกวิตกอย่างไม่เคยเป็น

หนึ่งปีมาแล้ว บนเรือยอร์ชลำนี้แหละ เขาได้ตัดสินใจในสิ่งที่ตอนนี้กำลังส่งผลกระทบต่อทุกสิ่งที่เขาสร้างมาหลุดลอยไป *ฉันตอบตกลงให้บริการผิดคน* ไม่มีทางที่ท่านประธานจะรู้ได้ในตอนนั้น แต่ขณะนี้การคาดการณ์ผิดพลาดครั้งนั้นทำให้เกิดความวุ่นวายของปัญหาที่ไม่เคยคาดคิดไว้ก่อน บังคับให้เขาต้องส่งม็อดีที่สุดของเขาบางคนลงสนามพร้อมคำสั่งให้ทำ “อะไรก็ได้ที่ต้องทำ” เพื่อไม่ให้เรือที่

กำลังเอียงวูบของเขาคว่าไป

ขณะนี้ ท่านประธานกำลังรอฟังข่าวจากเจ้าหน้าที่ภาคสนามคนหนึ่งโดยเฉพาะ

วาเยนทา เขานึก เห็นภาพของวาเยนทา มือดีผมตั้งแหลมจอมทรหด ที่รับใช้เขาได้อย่างสมบูรณ์แบบจนกระทั่งภารกิจนี้ เธอทำงานผิดพลาดเมื่อคืน ที่ผ่านมาจนเกิดผลลัพธ์ที่ร้ายแรง หกชั่วโมงก่อนจึงกลายเป็นความพยายามอัน สิ้นหวังและรีบเร่งเพื่อเข้าควบคุมสถานการณ์อีกครั้ง

วาเยนทาอ้างว่า ความผิดพลาดของเธอเป็นผลมาจากเคราะห์ร้ายธรรมดาๆ ...นั่นคือเสียดายที่ไม่ถูกช่วงเวลาของนกเขาตัวหนึ่ง

ทว่าท่านประธานไม่เชื่อในเรื่องของโชคเคราะห์ ทุกสิ่งที่เขาทำนั้นออกแบบ ขึ้นเพื่อลบล้างความไม่มีแบบแผนและขจัดความเสี่ยง การควบคุมคือความ เชื่อวชาญของท่านประธาน ทั้งการหยั่งรู้ความเป็นไปได้ทุกรูปแบบ การคาดการณ์ ถึงการตอบสนองทุกประเภท และการหล่อหลอมความเป็นจริงให้เกิดเป็นผลลัพธ์ ตามต้องการ เขามีประวัติผลงานความสำเร็จและการเก็บงำความลับที่ไร้ที่ติ และ ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีลูกคำที่แปลกประหลาดคาดไม่ถึง ทั้งมหาเศรษฐี นักการเมือง ชิค และแม้แต่รัฐบาลทั้งรัฐบาล

ทางทิศตะวันออก แสงแรกจางๆ แห่งอรุณรุ่งเริ่มอาบคลุมดวงดาวที่ลอย ต่ำๆ บนเส้นขอบฟ้าแล้ว ท่านประธานยืนรอฟังข่าวจากวาเยนทาอย่างอดทน บนดาดฟ้า ว่าภารกิจของเธอจะสำเร็จเรียบร้อยตามที่วางแผนไว้หรือไม่

แสงดอนรู้สึกราวกับ เวลาหยุดนิ่งไปชั่วขณะ

นายแพทย์มาร์โคสินอนนิ่งไม่ไหวติงอยู่บนพื้น เลือดทะลักออกมาจากหน้าอก แสงดอนต่อสู้กับฤทธิ์ยาระงับประสาทในระบบประสาทของเขา แล้วเหลือบขึ้นมองนักฆ่าผมสีดำที่ยังก้าวมาตามโถงทางเดิน ผ่านระยะทางไม่กี่หลา สูดหายใจสู้อดทนของเข ขณะที่เขาใกล้ธรณีประตู เธอก็มองตรงมาที่แสงดอน และเบนอาวุธมาทางเขาทันที...โดยสิ่งที่ศีรษะเขา

ฉันกำลังจะตาย แสงดอนตระหนักรู้ ที่นี้แล้วก็ตอนนี้

เสียงบังกึกก้องไปทั่วห้องเล็กๆ ในโรงพยาบาลแห่งนี้

แสงดอนผงะ แน่ใจว่าถูกยิงไปแล้ว แต่เสียงไม่ได้มาจากปืนของผู้บุกรุก แต่กลับเป็นเสียงกระแทกปิดประตูโลหะหนาหนักของห้องดังปังใหญ่ ขณะที่แพทย์หญิงบรู๊คส์กระโจนไปยังประตูแล้วหมุนปิดล็อก

นัยน์ตาแพทย์หญิงบรู๊คส์เบิกกว้างด้วยความหวาดกลัว เธอหมุนตัวฉับพลัน แล้วคุกเข่าลงข้างเพื่อนร่วมงานที่นอนอาบเลือดเพื่อจับดูชีพจร นายแพทย์มาร์โคสินไอบนเลือดออกมาเต็มปาก ซึ่งไหลย่อยลงแก้มไปสู่เคราหนาๆ จากนั้นเขาก็ตัวอ่อนปวกเปียก

“เอนริโก ไม่นะ! ตีเปรโก! (ขอร้องเถอะ!)” เธอหวีดร้อง

ภายนอก ลูกปืนยังระเบิดต่อเนื่องกระทบกับโลหะชั้นนอกของประตู เสียงตะโกนด้วยความตระหนกดังลั่นอยู่ในโถงทางเดิน

ด้วยอะไรสักอย่างทำให้ร่างของแสงดอนขยับเขยื้อนได้ อาจเป็นความตระหนกและสัญชาตญาณที่เอาชนะยาระงับประสาทได้ในขณะนี้ ขณะปีนกำแพงลงจากเตียง แขนขวาก็จับแปลบ ครู่หนึ่งที่เขาคิดว่าลูกปืนคงทะลุประตูมาโดนเข้า

แต่พอมองลงไปก็ตระหนักว่า สายน้ำเกลื่อนนั้นเองที่หักเป่าอยู่ในแขนเขา หลอดพลาสติกไหลออกมาจากรูเป็นพันปลาตรงแขน และเลือดอุ่นๆ กำลังไหลย้อนออกมาจากหลอด

ถึงตอนนี้แสงดอนก็ตื่นตัวเต็มที่

แพทย์หญิงบรูคล์คุกเข่าอยู่ข้างๆ ร่างของมาร์โคนี่ ยังคงจับทาสัญญาณชีพ ขณะที่น้ำตาเอ่อคลอ จากนั้นราวกับมีการกดสวิตช์ในตัวเธอ เธอยืนขึ้นและหันมาหาแสงดอน สีหน้าเปลี่ยนไปต่อหน้าต่อตาเขา ใบหน้าอ่อนเยาว์ของเธอจึงงังขึ้นด้วยความสงบนิ่งแบบแพทย์ห้องฉุกเฉินผู้มีประสบการณ์ขณะเผชิญกับสถานการณ์วิกฤติ

“ตามฉันมาค่ะ” เธอสั่ง

แพทย์หญิงบรูคล์คว้าแขนแสงดอนแล้วดึงเขาเดินตัดท้องไป เสียงปิ่นและเสียงอะอะรูนวายยังคงอึงอลอยู่ในโถงทางเดิน ขณะที่แสงดอนเดินชวนเซไปข้างหน้าด้วยขาที่ไม่มั่นคง สมองนั้นตื่นตัว ทว่าร่างกายที่มึนงงเพราะฤทธิ์ยาไม่ค่อยจะยอมสนองตอบ *ขยับตัวสิ!* ฟันกระเบื้องเย็นเยียบอยู่ใต้ฝ่าเท้า แถมชุดของโรงพยาบาลบางๆ ที่เขาสวมใส่ก็แทบยาวไม่พอปิดคลุมโครงร่างสูงหกฟุตของเขา เขารู้สึกได้ว่าเลือดกำลังหยดออกจากแขนและมานองอยู่ในผ้ามี้อ

เสียงลูกปิ่นยังคงกระทบกับลูกบิดประตูหนักๆ แพทย์หญิงบรูคล์ผลักแสงดอนเข้าไปในห้องน้ำเล็กๆ เธอกำลังจะตามเข้าไป แต่ก็ชะงัก หมุนตัวกลับแล้ววิ่งย้อนไปที่เคาน์เตอร์ คว้าเสื้อแฮร์ริสทวิดเปื้อนเลือดของเขามาด้วย

ลืมนึกถึงตัวข้าของฉันนั่นแหละ!

เธอคว้าเสื้อแจ็คเก็ตกลับมาแล้วล็อกประตูห้องน้ำอย่างรวดเร็ว พอดีกับที่ประตูห้องด้านนอกเปิดออกดังปัง

แพทย์สาวควบคุมเหตุการณ์ เธอก้าวอาดๆ ตัดข้ามห้องน้ำเล็กๆ ไปยังประตูอีกบาน กระชากเปิดออก แล้วนำแสงดอนเข้าไปในห้องพักพื้นที่เชื่อมถึงกัน เสียงปิ่นดังก้องอยู่เบื้องหลังทั้งคู่ขณะที่แพทย์หญิงบรูคล์โผล่ศีรษะออกไปยังโถงภายนอก แล้วรีบคว้าแขนแสงดอนดึงเขาข้ามทางเดินไปที่บันไดอย่างรวดเร็ว การเคลื่อนไหวแบบกะทันหันทำให้แสงดอนหัวหมุนตัว เขารู้สึกว่าตัวเองอาจจะหมดสติไปตอนไหนก็ได้

สิบห้าวินาทีถัดมานั้นเป็นภาพอันเลือนราง...การลงบันได...โซซัดโซเซ... ล้มลุกคลุกคลาน อาการปวดตื้อๆ ในศีรษะแสงดอนแทบจะทำให้หันต่อไปไม่ได้ สายตาก็ดูจะพร่าเลือนมากขึ้นทุกทีแล้วขณะนี้ กล้ามเนื้อทุกส่วนแทบไม่ทำงาน การเคลื่อนไหวแต่ละครั้งรู้สึกเหมือนเป็นปฏิกิริยาที่แสนเชื่องช้า

แล้วอยู่ดี ๆ อากาศก็เย็นเยียบ

ฉันออกมาอยู่ข้างนอกแล้ว

ขณะแพทย์หญิงบรูคล์ประคองเขาเดินออกจากอาคารไปตามตรอกมืด ๆ แลงดอนก็ก้าวเหยียบอะไรสักอย่างที่ทำให้ลื่นล้มลงกระแทกพื้นเต็มแรง เธอพยายามทั้งลากทั้งดึงให้เขาลุกขึ้นยืนใหม่ ก่นด่าเสียงดังเรื่องข้อเท็จจริงที่เขาโดนฤทธิ์ยาระงับประสาท

ขณะที่เข้าไปเกือบสุดตรอก แลงดอนก็สะดุดล้มอีกครั้ง คราวนี้เธอทิ้งเขาไว้บนพื้น ถลาออกไปที่ถนนและตะโกนเรียกใครสักคนที่อยู่ห่างออกไป แลงดอนมองเห็นไฟสีเขียวจาง ๆ ของแท็กซี่ซึ่งจอดอยู่ด้านหน้าโรงพยาบาล รถคันนั้นไม่ขยับ คนขับคงหลับอย่างไม่ต้องสงสัย แพทย์หญิงบรูคล์ทั้งร้องเรียกทั้งโบกไม้โบกมือเป็นบ้าเป็นหลัง แสงไฟหน้าของรถแท็กซี่สว่างขึ้นในที่สุด และรถก็ขับตรงมาทางทั้งคู่อย่างเกียจคร้าน

ในตรอกเบื้องหลังแลงดอน ประตูบานหนึ่งเปิดพลັวะ ตามมาด้วยเสียงฝีเท้าที่ใกล้เข้ามาอย่างรวดเร็ว เขาหันกลับไปและเห็นร่างมืด ๆ มุ่งหน้ามาทางเขา แลงดอนพยายามจะลุกขึ้น แต่แพทย์หญิงผู้นั้นคว้าตัวเขาไว้เสียก่อน บังคับให้เขาเข้าไปในที่นั่งตอนหลังของแท็กซี่รถเฟียตที่ดูเกียจคร้านคันนั้น เขาทรุดลงพาดร่างบนที่นั่งครึ่งหนึ่งและบนพื้นรถครึ่งหนึ่ง ขณะที่แพทย์หญิงบรูคล์มุดเข้ามาอยู่บนตัวเขาแล้วดึงประตูปิดดังปัง

คนขับนัยน์ตาปริ่อกหันมาจ้องดูคนแปลก ๆ ทั้งคู่ผู้ทั้งตัวเข้ามาในรถตอนคนหนึ่งเป็นหญิงสาวรวบผมหางม้าในชุดเสื้อคลุมแพทย์ผ่าตัด และชายคนหนึ่งสวมชุดคนใช้ฝึกขาดไปครึ่งตัวและมีเลือดไหลที่แขน เขาเกือบจะบอกให้คนบ้า ๆ สองคนนี้ออกไปจากรถของเขาได้แล้วตอนที่กระจกมองข้างระเบิดปัง ผู้หญิงในชุดหนังสือตำรวจเผลอออกมาจากตรอก เล็งปืนมา อาวุธของเธอส่งเสียงปังอีกครั้ง ขณะเดียวกับที่แพทย์หญิงบรูคล์กดศีรษะแลงดอนลง กระจกหลังแตกเปรี๊ยะ เศษกระจกโปรยปรายลงมานบนตัวทั้งสอง

ไม่ต้องกระตุกคนขับอีกต่อไป เขากะทิบคันเร่งเต็มแรง รถแท็กซี่พรวดออกไป

แลงดอนใกล้จะหมดสติเต็มที่ มีคนกำลังพยายามจะฆ่าฉันนี่

ทันทีที่รถเลี้ยวอ้อมมุมตึก แพทย์หญิงบรูคล์ก็ลุกขึ้นนั่งและคว้าแขนชุ่มเลือดของแลงดอนขึ้นมา หลอดพลาสติกโพลีไคเตอ์ออกมาจากรูในผิวเนื้อของเขา

“มองออกไปนอกหน้าต่างค่ะ” เธอสั่ง

แสงดอนเชื้อฟ้ง ภายนอก คิลาหน้าหลุมศพดูน่าสยองจำนวนหนึ่งวูบผ่าน
ไปในความมืด ดูเหมาะสมดีที่พวกเขากำลังผ่านสุสานแห่งนี้ แสงดอนรู้สึก
ได้ว่านิ้วของแพทย์หญิงคนนี้ตรวจดูหลอดพลาสติกอย่างเบามือ จากนั้นเธอก็
กระซกมันออกโดยไม่มีการเตือนล่วงหน้า

ความเจ็บปวดแสนสาหัสพุ่งตรงไปที่ศีรษะของแสงดอน เขารู้สึกเหมือน
นัยน์ตาเหลือกขึ้น แล้วจากนั้นทุกอย่างก็ดำมืด

เสียงโทรศัพท์ที่กรีดดัง ดังสายตาของท่านประธานจากไทมมอกของทะเล
เอเดรียติกอันแสนสงบ เขารีบก้าวกลับเข้าไปในห้องทำงานส่วนตัว

ได้เวลาละ เขานึก กระตือรือร้นอยากทราบข่าว

จอคอมพิวเตอร์บนโต๊ะกะพริบสว่างขึ้น แจ้งเขาว่า โทรศัพท์ที่ดังมาจาก
โทรศัพท์มือถือเช็กตรารุ่นไทเกอร์เอกซ์เอสของสวีเดนที่เขารหัสส่วนตัวไว้ เป็น
โทรศัพท์ที่ส่งข้อมูลล่ออ้อมผ่านอุปกรณ์เชื่อมต่อเครือข่ายที่ติดตามร่องรอยไม่ได้สี่ตัว
ก่อนจะเชื่อมต่อมายังเรือของเขา

เขาสวมหูฟัง “ประธานพูด” เขาตอบ คำพูดของเขาช้าและโล่งใจ “ว่ามาเลย”
“วาเยนทาคะ” เสียงนั้นตอบ

ท่านประธานจับความกังวลอันผิดปกติในน้ำเสียงเธอได้ เจ้าหน้าที่
ภาคสนามแทบจะไม่มีโอกาสได้พูดกับท่านประธานโดยตรง และยังมีโอกาสน้อย
ลงไปอีกที่จะได้อยู่ทำงานกับเขาหลังจากทำเรื่องหายน่อย่างเมื่อคืนนี้ แต่อย่างไร
ก็ตาม ท่านประธานต้องการสายลับบนพื้นที่สักคนช่วยเยี่ยวยาวิกฤตินี้ และ
วาเยนทาก็ดีที่สุดแล้วสำหรับงานนี้

“ฉันมีรายงานความคืบหน้าค่ะ” วาเยนทาบอก

ท่านประธานนิ่งเงียบ เป็นสัญญาณบอกให้เธอพูดต่อ

ตอนที่เธอพูด น้ำเสียงของเธอไร้อารมณ์ใดๆ เห็นความพยายามจะเป็น
มีอาชีพชัดเจน “เลงดอนหนีไปได้ค่ะ” เธอบอก “เขามีสิ่งนั้น”

ท่านประธานนั่งลงตรงโต๊ะทำงาน และยังคงนิ่งเงียบอยู่นาน ในที่สุดก็ตอบ
ว่า “เข้าใจละ ฉันคาดว่าเขาคงจะติดต่อทางการทันทีที่ได้”

เบื้องใต้ท่านประธานสองชั้น ในศูนย์ควบคุมอันปลอดภัยของเรือ ลอเรนซ์ โนว์ลตัน เจ้าหน้าที่อำนวยความสะดวกอาวุโส นั่งอยู่ในคอกทำงานส่วนตัว เขาสังเกตเห็นโทรศัพท์เข้ารหัสที่มีมาถึงท่านประธานสิ้นสุดลงแล้ว เขาหวังว่าจะเป็นข่าวดี สองวันที่ผ่านมา เขาเห็นความเครียดของท่านประธานชัดเจน และเจ้าหน้าที่ในเรือทุกคนก็รู้สึกได้ว่าภารกิจเดิมพันสูงบางอย่างกำลังเกิดขึ้น

เป็นเดิมพันที่สูงอย่างนี้ก็ไม่ถึงเขียวละ และวาเยนทาควรจะทำเสียให้ถูกต้องในครั้งนี้

โนว์ลตันคุ้นชินกับการอยู่กองหลังของเกมที่ได้รับการวางแผนอย่างรอบคอบ แต่แผนซึ่งกำลังดำเนินอยู่นี้แตกยับเยินกลายเป็นความยุ่งเหยิง ท่านประธานจึงเข้าควบคุมด้วยตนเอง

เราเข้าสู่ดินแดนที่เราไม่คุ้นชินเสียแล้ว

แม้ว่าภารกิจอื่นอีกห้าหกภารกิจกำลังดำเนินไปตามขั้นตอนอยู่รอบโลกในเวลานี้ แต่ทุกภารกิจก็อยู่ในความรับผิดชอบของสำนักงานภาคสนามหลายแห่งของเดอะคอนซอร์เทียม ทำให้ท่านประธานและเจ้าหน้าที่ในเรือ เดอะเมนดาคิวม ล้ำหน้าพอที่จะมุ่งเฉพาะเรื่องนี้เป็นพิเศษ

ลูกค้าของพวกเขากระโดดลงมาสิ้นชีวิตไปเมื่อหลายวันก่อนในฟลอเรนซ์ แต่เดอะคอนซอร์เทียมยังมีบริการสำคัญๆ อยู่ในมืออีกหลายชิ้น เป็นงานพิเศษที่ชายผู้นั้นมอบความไว้วางใจให้องค์กรแห่งนี้โดยไม่ต้องคำนึงว่าอยู่ในสถานการณ์ใด และเดอะคอนซอร์เทียมก็ตั้งใจจะปฏิบัติตามโดยไม่มีคำถามใดๆ ว่าเป็นมาเสมอ

ฉันก็มีคำสั่งส่วนตน โนว์ลตันนึก ตั้งใจเต็มที่ที่จะทำตาม เขาออกจากคอกทำงานซึ่งเป็นกระจกกันเสียง เดินผ่านห้องอื่นๆ อีกห้าหกห้อง...บางห้องก็โปร่งโล่ง บางห้องก็ทึบ ในห้องเหล่านั้นเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบกำลังจัดการกับส่วนอื่นๆ ในภารกิจเดียวกันนี้

โนว์ลตันเดินฝ่าอากาศบางๆ ที่ผ่านกรรมวิธีของห้องควบคุมหลัก พักหน้าหักกลุ่มเจ้าหน้าที่เทคนิค และเข้าไปในห้องนิรภัยเล็กๆ ที่พอเดินเข้าไปได้ ในนั้นมีกล่องแข็งแรงทนทานตั้งอยู่ราวสิบกล่อง เขาเปิดกล่องหนึ่งแล้วดึงเอาสิ่งที่อยู่ข้างในออกมา ซึ่งในกรณีนี้เป็นแท่งเก็บความจำสีแดงสด ในการดงานที่ติดอยู่นั้น แท่งเก็บความจำแท่งนี้บรรจุไฟล์วิดีโอขนาดใหญ่ไว้ไฟล์หนึ่ง ซึ่งลูกค้าสั่งการไว้ให้อัปโหลดส่งให้สื่อหลักๆ ในเช้าวันรุ่งขึ้นตามเวลาที่เจาะจงไว้

การอัปโหลดโดยไม่ให้รู้ชื่อผู้ส่งในวันพรุ่งนี้เป็นเรื่องง่าย ทว่าในการทำตามกระบวนการสำหรับไฟล์ดิจิทัลทุกไฟล์ ผังงานบ่งชี้ให้ตรวจสอบไฟล์นี้ใน วันนี้

ยี่สิบสี่ชั่วโมงก่อนส่ง เพื่อให้แน่ใจว่าเดอะคอนซอร์เทียมมีเวลาเพียงพอที่จะถอดรหัส แปลงภาษา หรือเตรียมการอื่นๆ ที่จำเป็นก่อนอัปโหลดในช่วงเวลาที่กำหนดไว้

ต้องไม่เสี่ยงให้มีอะไรผิดพลาด

โนว์ลตันกลับไปห้องกระจกใสของเขา และปิดประตูกระจกหนาหนัก ปิดกั้นโลกภายนอก

เขากดสวิตช์ที่ผนัง แล้วห้องสีเหลี่ยมเล็กๆ ของเขาก็ทึบแสงขึ้นมาทันที เพื่อความเป็นส่วนตัว ห้องทำงานผนังกระจกทุกห้องบนเรือ *เดอะเมนดาซิอุม* จะสร้างขึ้นด้วยกระจก “แบบซัสเพนเดดพาร์ติเคิล”^{*} กระจกเอสพีดีที่โปร่งใสนี้ควบคุมได้ง่ายด้วยการปล่อยกระแสไฟฟ้าเข้าไปหรือปลดกระแสไฟฟ้าออก ซึ่งจะทำให้อนุภาคจิ๋วๆ ที่มีลักษณะคล้ายเบ็ดจำนวนล้านๆ ที่แขวนลอยอยู่ในแผ่นกระจกกระจัดกระจายไม่เป็นระเบียบหรือเรียงตัวกันอย่างเป็นระเบียบก็ได้

การแบ่งเป็นส่วนคือพื้นฐานสำคัญในความสำเร็จของเดอะคอนซอร์เทียม *รู้แค่ภารกิจของตนเท่านั้น ไม่ต้องให้คนอื่นรู้ด้วย*

ตอนนี้ ขณะซุกตัวอยู่ในพื้นที่ส่วนตัวของเขา โนว์ลตันสอดแท่งเก็บความจำเข้าในคอมพิวเตอร์ และกดที่ไฟล์เพื่อเริ่มการประเมิน

หน้าจอของเขาจางลงจนมืดในทันที...และลำโพงก็เริ่มส่งเสียงน้ำซัดเบาๆ ภาพหนึ่งค่อยๆ ปรากฏบนหน้าจออย่างช้าๆ...มองดูคลุมเครือไม่เป็นรูปเป็นร่าง แล้วฉากหนึ่งก็เริ่มปรากฏขึ้นในความมืดจนเห็นเป็นรูปร่าง...เป็นภาพภายในถ้ำแห่งหนึ่ง...หรือไม่กี่คูหาขนาดยักษ์ทำนองนั้น พื้นถ้ำนั้นคือน้ำ เหมือนทะเลสาบใต้ดิน น้ำประหลาดที่นั่นนั้นดูสว่าง...ราวกับมีแสงส่องขึ้นมาจากภายใน

โนว์ลตันไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน ถ้าทั้งถ้ำสว่างเรืองด้วยประกายสีแดงประหลาด แสงสะท้อนจากผิวน้ำที่ไหวเป็นระลอกขึ้นอาบผนังสีซีด *สถานที่นั้น...คืออะไรกันนะ*

ขณะที่น้ำยังคงซัด กล้องก็เริ่มเอียงลงและลดต่ำลงเป็นแนวดิ่ง ตรงลงไปยังผิวน้ำจนกล้องจับผิวน้ำที่มีแสงสว่างจับ เสียงน้ำซัดหายไป แทนที่ด้วยเสียงที่แปลกๆ ภายใต้น้ำ ตอนนี้กล้องจมลงไปใต้น้ำ ดำดิ่งลงไปเรื่อยๆ ลงไปใต้น้ำหลายฟุตจึงหยุด จับภาพที่พื้นซึ่งมีตะกอนปกคลุมของถ้ำ

^{*}suspended particle device หรือ SPD เป็นฟิล์มควบคุมแสงที่มีอนุภาคเล็กๆ รูปร่างคล้ายเบ็ดลอยอยู่ในช่องเหลว จะประกบด้วยกระจกสองแผ่น หรืออาจติดกับกระจกแผ่นเดียว ปรับปริมาณแสง ความสว่าง และความร้อนที่เข้ามาในบ้าน สำนักงาน อากาศยาน รถไฟหรือยานพาหนะอื่นๆ ได้ด้วยตนเองหรือโดยระบบอัตโนมัติ

สิ่งที่ติดตรึงไว้บนพื้นใต้น้ำคือแผ่นไทเทเนียมสีเหลี่ยมผืนผ้ายาววับ
บนแผ่นนั้นมีตัวอักษรจารึกไว้ว่า

ณ สถานที่นี้ ณ วันนี้
โลกได้เปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล

ที่สลักไว้ด้านล่างของแผ่นไทเทเนียมคือชื่อและวันที่
ชื่อนั้นเป็นของลูกค้าของพวกเขา
วันที่คือ...พรุ่งนี้

ตอนนี่ แลงดอน รู้สึกถึงมืออันมั่นคงที่ยกเขาขึ้น...กระตุ้นให้เขาตื่นจาก
ภาวะสับสนกึ่งไร้สติ ช่วยให้เขาออกจากกรงเหล็ก บาหวีเทียนเยียบอยู่ใต้ฝ่าเท้า
เปลือยเปล่าของเขา

ได้แรงพุงจากร่างเพรียวของแพทย์หญิงบรูคล์ แลงดอนจึงเดินโซซัดโซเซ
ไปตามทางเดินว่างเปล่าระหว่างอาคารอพาร์ทเมนต์สองหลัง ลมยามรุ่งพัดกราว
ลอดเข้าไปในชุดโรงพยาบาลของเขาจนพองลม แลงดอนรู้สึกถึงอากาศเย็นเยียบ
ในที่ที่เขารู้ว่าไม่น่าจะเย็นขนาดนั้น

ยาระงับประสาทที่ได้รับในโรงพยาบาลทำให้สมองแลงดอนพบว่าเลื่อน
พอกๆกับทัศนวิสัย เขารู้สึกเหมือนอยู่ใต้น้ำ พยายามจะว่ายหาทางไปในโลก
เหนียวฝืดที่มีแสงสลัวราง เขียนนา บรูคล์ ลากเขาเดินต่อไป พุงเขาไว้ด้วย
พละกำลังอันน่าทึ่ง

“บันไดค่ะ” เธอบอก แลงดอนจึงตระหนักว่าเขามาถึงทางเข้าด้านข้างของ
อาคาร

แลงดอนจับราวบันได และดึงตัวเองขึ้นด้วยความวิงเวียน ก้าวขึ้นไปได้
ทีละก้าวๆ รู้สึกอึดอัด ตอนนี้อยู่แพทย์หญิงบรูคล์ต้องลงมือดันเขาขึ้น พอมาถึง
ชันพัก เธอก็กดหมายเลขจำนวนหนึ่งลงบนแผงแป้นเก้าอี้ขึ้นสนิม แล้วประตู
ก็ส่งเสียงหึ่งเปิดออก

อากาศภายในไม่อุ่นกว่านอก ทว่าพื้นกระเบื้องให้ความรู้สึกเหมือนเป็น
พรมนุ่มเมื่อฝ่าเท้าเขาล้มผัส หากเปรียบเทียบกับบาหวีถิซุระข้างนอกโน้น
แพทย์หญิงบรูคล์พาแลงดอนไปยังลิฟต์ตัวเล็กๆ และกระซอกประตูพับเปิดออก
ดันแลงดอนเข้าไปในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ ขนาดประมาณตู้โทรศัพท์ อากาศภายใน
ลิฟต์มีกลิ่นบูหึ่งที่กรองยี่ห้อเอ็มเอส...เป็นกลิ่นหวานๆขมๆ แบบที่พบได้ทั่วไป

ในอิตาลี เช่นเดียวกับกลิ่นของกาแฟสดเอสเปรสโซ กลิ่นนั้นช่วยให้สมอง
แลงดอนปลดปล่อยขึ้นแม้จะเพียงนิดหน่อย แพทย์หญิงบรูคส์กดปุ่ม สูงเหนือ
พวกเขาขึ้นไป อุปกรณ์กำลังเสียงกริ่งแกร็งและเริ่มทำงาน

สูงขึ้นไป...

ลิฟต์ส่งเสียงครี๊ดๆ และสิ้นกรวาวขณะเริ่มไต่ขึ้นไป เพราะผนังเป็นแค่แผ่น
ตาข่ายโลหะ แลงดอนจึงได้แต่เฝ้ามองภายในช่องปล่องลิฟต์ที่เลื่อนผ่านทั้งคู่ไป
เป็นจังหวะ แม้จะอยู่ในภาวะสลึมสือ ความกลัวที่เคบที่มีมาตลอดชีวิตของ
แลงดอนก็ยังอยู่ดีและแจ่มชัด

อย่ามองสิ

เขาเอนพิงผนังลิฟต์ พยายามจะหายใจให้ทั่วท้อง แขนเขาปวด และพอ
ก้มลงมอง ก็เห็นแขนเสื้อแฮร์ริสทวดผูกอย่างเหอะทะไว้รอบแขนของเขาเหมือน
เป็นผ้าพันแผล ส่วนที่เหลือของแจ็กก็ติดลากอยู่บนพื้นตามเขามา สกปรกและ
ขาดร้วย

เขาหลับตาต้านอาการปวดตื้อๆ ที่ศีรษะ แต่แล้วก็วูบไปอีกครั้ง

ภาพอันเคยคุ้นก่อรูปก่อร่างขึ้น...เป็นสตรีผู้งามสง่าที่คลุมหน้าไว้ เธอมี
ลอนผมสีเงินและเครื่องราง เช่นครั้งก่อน เธอยืนอยู่ริมฝั่งแม่น้ำสีแดงดั่งเลือด
ล้อมรอบด้วยร่างที่บิดไปมา เธอพูดกับแลงดอน น้ำเสียงอ่อนหวาน จงหาและเจ้า
จักพบ!

ความรู้สึกว่าเขาต้องช่วยเธอท่ามกลางอันอยู่ในตัวแลงดอน...ช่วยพวกเขาทั้งหมด
นั้น แข่งขาทียืนผิดด้านและถูกฝังไปครึ่งกำลังร่วงลงอย่างอ่อนแรง...ทีละร่างๆ

คุณเป็นใคร! เขาตะโกนถามอยู่ในความเงิบ คุณต้องการอะไร!

ผมสีเงินดกหนาของเธอเริ่มปลิวสะบัดในสายลมร้อน เวลาของเราเหลือน้อย
เธอกระซิบ ตะขรัยขอเครื่องรางของตน จากนั้นจู่ๆ เธอก็ระเบิดเป็น
ลำแสงไฟเจิดจ้า พุ่งข้ามแม่น้ำมาอาบคลุมทั้งเธอและเขาไว้

แลงดอนตะโกนโวยวาย ดวงตากระพือเปิด

แพทย์หญิงบรูคส์มองเขาด้วยความกังวล “อะไรหรือคะ”

“ผมเห็นภาพหลอนอีกแล้ว!” แลงดอนส่งเสียง “จากเดิมเลย”

“ผู้หญิงผมเงินหรือคะ รวมทั้งศพพวกนั้นด้วยหรือ”

แลงดอนพยักหน้า เหวื่อผู้ดีขึ้นบนหน้าผาก

“เดี๋ยวก่อนหยาอะ” เธอยืนยันกับเขา แม้ลืมนึกถึงตนเองจะลั่นก็ตาม “ภาพ
นิมิตที่เกิดขึ้นอีกเป็นเรื่องราวธรรมดาของภาวะสูญเสียชีวิตความจำ หน้าที่ของสมองที่
คอยแยกแยะและจัดหมวดหมู่ความทรงจำของคุณโดนเขย่าไปชั่วขณะ ก็เลย

เอาทุกสิ่งมารวมกันเป็นภาพเดียว”

“ไม่ใช่ภาพที่ดีนักเสียด้วยซี” เขาพูดออกมา

“ฉันทราบค่ะ แต่จนกว่าคุณจะหาย ความทรงจำก็จะสับสนและไม่เป็นหมวดเป็นหมู่...ทั้งอดีต ปัจจุบัน และจินตนาการทั้งมวลผสมปนเปกัน ลักษณะเดียวกันนี้ปรากฏในความฝันด้วย”

ลิปต์กระตุกจูบแล้วก็หยุด แพทย์หญิงบรูคล์กระซอกประตูปับเปิดออกทั้งสองเดินต่อไปอีก คราวนี้ไปตามทางเดินแคบๆมืดๆ ผ่านหน้าต่างบานหนึ่งภายนอก เจาต่างๆของยอดหลังคาในฟลอเรนซ์เริ่มปรากฏให้เห็นในแสงก่อนย่ำรุ่งตรงสุดปลายทางเดิน เธอคุกเข่าลงและดิ่งกุญแจดอกหนึ่งออกมาจากใต้กระถางต้นไม้ที่ดูแลเพราะขาดน้ำ แล้วเปิดประตู

อพาร์ทเมนต์ห้องนั้นเล็กจิ๋ว อากาศภายในเป็นกลิ่นผสมผสานระหว่างเทียนกลิ่นวานิลลากับกลิ่นอับของพรมเก่าๆ เครื่องเรือนและภาพตกแต่งดูซอมซ่อ...ราวกับเธอได้มาจากของเก่าที่ขายกันตามสนามหน้าบ้าน แพทย์หญิงบรูคล์ปรับตัวควบคุมอุณหภูมิ แล้วเครื่องทำความร้อนก็ส่งเสียงเริ่มทำงาน

เธอยืนนิ่งอยู่ครู่หนึ่งและหลับตา ถอนใจแรงๆราวกับเพื่อรวบรวมสติ จากนั้นจึงหันมาช่วยแสงดอนให้เข้าไปในห้องครัวเล็กๆที่มีโต๊ะพอร์ไมกาพร้อมเก้าอี้บอบบางสองตัว

แสงดอนเคลื่อนไหวตัวตรงไปที่เก้าอี้ตัวหนึ่ง หวังจะนั่งลง แต่แพทย์หญิงบรูคล์ยื่นมือหนึ่งมาคว้าแขนเขาไว้ อีกมือเปิดตู้เก็บของ ในตู้มีน้มนั่นค่อนข้างว่างเปล่า...มีเพียงขนมปังกรอบ พาสต้าสองสามถุง ไค้กหนึ่งกระป๋อง และโนโดซ^{*}หนึ่งขวด

เธอหยิบขวดนั้นออกมา และเทเม็ดยาหกเม็ดลงในฝ่ามือของแสงดอน “กาเฟอีนค่ะ” เธอบอก “สำหรับตอนที่ฉันทำงานกะกลางคืนอย่างคืนนี้”

แสงดอนเทเม็ดยาใส่ปากแล้วชำเลื่องไปรอบๆมองหาน้ำ

“เคี้ยวค่ะ” เธอสั่ง “มันจะเข้าไปในระบบของคุณเร็วขึ้น และช่วยต้านยาระงับประสาท”

แสงดอนเริ่มเคี้ยวแล้วทำคอหดทันที ยาเม็ดยานั้นขมปี๋ เห็นได้ชัดว่าทำให้กลืนลงไปทั้งเม็ด แพทย์หญิงบรูคล์เปิดตู้เย็นแล้วส่งขวดน้ำแร่ซานเปเลเกรโนที่เหลืออยู่ครึ่งขวดให้ เขารับมาดื่มอีกยวอย่างขอบคุณ

* NoDoz ยี่ห้อกาเฟอีนเม็ด

ตอนนี้แพทย์หญิงผมทางม้าจับแขนขวาเขา แล้วแกะผ้าพันแผลแก้ขัด
ที่เธอตัดแปลงจากเสื้อแจ็กเก็ตของเขา เธอวางเสื้อไว้บนโต๊ะในครัว จากนั้น
ตรวจตราแผลของเขอย่างเบามือ ขณะที่เธอยกแขนเปล่าเปลือยของเขาขึ้นมาดู
แผลดอนรู้สึกได้ว่ามือเรียวยาวของเธอสั่น

“คุณจะมีชีวิตอยู่ค่ะ” เธอประกาศ

แผลดอนหวังว่าเธอจะไม่เป็นอะไร สิ่งที่ยังคุ้งเฟิงเผชิญมานั้นหนักหนา
เกินกว่าจะนึกได้ “คุณหมอบรู๊คส์ครับ” เขาเอ่ย “เราต้องโทร.หาใครสักคนนะ
กงสุล...ตำรวจ ใครก็ได้”

เธอพยักหน้าเห็นชอบ “แล้วคุณก็หยุดเรียกฉันว่าคุณหมอบรู๊คส์ได้แล้ว
ค่ะ...ฉันชื่อเชียนนา”

แผลดอนพยักหน้า “ขอบคุณครับ ผมชื่อโรเบิร์ต” ดูเหมือนว่าความ
ผูกพันที่คั่นทั้งคุ้งเฟิงสร้างขึ้นขณะหนีเอาชีวิตรอดจะเป็นเหตุผลรองรับการเรียกกัน
ด้วยชื่อตัวได้ “คุณบอกว่าคุณเป็นคนอังกฤษหรือ”

“โดยกำเนิดละก็ ใช่ค่ะ”

“ผมจับสำเนียงไม่ได้”

“ดีค่ะ” เธอตอบ “ฉันพยายามอย่างมากที่จะฟังสำเนียงนั้น”

แผลดอนเกือบถามเหตุผลไปแล้ว แต่เชียนนาทำให้เขาเดินตาม เธอนำ
เขาไปตามทางเดินแคบๆ ไปยังห้องน้ำเล็กๆ มีดสลัว ในกระจกเหนืออ่างล้างหน้า
แผลดอนเหลือบมองภาพสะท้อนของตนเองเป็นครั้งแรกนับตั้งแต่เห็นในภาพ
สะท้อนจากหน้าต่างในห้องพักรักษาพยาบาล

ไม่เข้าท่าเลย ผมลิ้มรสชาติของแผลดอนเกาะกันเป็นแผ่น และนัยน์ตา
ก็ดูอ่อนล้าและแดงก่ำ เควสั่นๆ ออกปกคลุมกรมสองข้าง

เชียนนาเปิดน้ำก๊อก และดึงแขนที่บาดเจ็บของแผลดอนลงไปได้ น้ำเย็นเฉียบ
มันสลับแปลบ แต่เขาก็ได้แต่นิ่งหน้า ปล่อยให้แขนอยู่ตรงนั้น

เชียนนาหยิบผ้าเช็ดตัวผืนใหม่ออกมา นิดสบู่ม้าเชื้อโรคลงไป “คุณอาจจะ
อยากหันไปทางอื่นนะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่รังเกียจ...”

เชียนนาเริ่มถูแรงๆ แขนของแผลดอนปวดสลับปวดรื้อน เขากัดฟันแน่น
กันไม่ให้ตนเองร้องตะโกนห้ามออกมา

“คุณไม่อยากให้มันอักเสบแน่” เธอบอก ถูแรงขึ้นอีกแล้วตอนนี้ “นอก
จากนี้ ถ้าอยากจะทำอะไร.หาเจ้าหน้าที่ คุณคงต้องการให้ตัวเองตื่นตัวมากกว่าที่
เป็นอยู่ ไม่มีอะไรจะทำให้อะดรีนาลินหลังได้มากเท่าความเจ็บปวด”

แสงดอนอดทนรอจนรู้สึกว่าการเข็ดแรงๆ นั้นน่าจะผ่านไปเต็มสิบวินาทีแล้ว ก่อนจะกระซกแซกกลับมาเต็มแรง *พอแล้ว!* เขายอมรับว่าตนรู้สึกแข็งแรง และตื่นตัวมากขึ้น ความเจ็บปวดที่แขนตอนนี้กลับความรู้สึกปวดตื้อที่ศีรษะไปหมด

“ดีค่ะ” เธอพูด ปิดน้ำ แล้วใช้ผ้าเช็ดตัวสะอาดๆ ซับแขนเขาจนแห้ง จากนั้นเชียนนาก็ใช้ผ้าพันแผลขนาดเล็กปิดที่แขนเขา แต่ขณะที่เธอทำอย่างนั้น แสงดอนพบว่ามီးอะไรบางอย่างที่เขาเพิ่งสังเกตเห็นเบี่ยงเบนความสนใจไป...อะไรบางอย่างที่ทำให้เขาหงุดหงิดใจอยู่ลึกๆ

เกือบสี่สิบปีแล้วว่าแสงดอนสวมนาฬิกาเมก้าแมสส์รุ่นนักสะสมเก่าแก่ซึ่งเป็นของขวัญจากพ่อแม่ ใบหน้ายิ้มของเมก้าและแขนที่โบกไปมาเป็นเครื่องเตือนใจประจำวันให้ยิ้มให้บ่อยขึ้น และใช้ชีวิตให้จริงจังน้อยลงสักนิด

“นาฬิกา...ของผม” แสงดอนตะกุกตะกัก “หายไปแล้ว!” ไม่มีนาฬิกาเรือนนี้ เขารู้สึกขาดอะไรไปสักอย่างในทันที “ผมสวมมันอยู่หรือเปล่าตอนมาถึงโรงพยาบาล”

เชียนนามองเขาอย่างไม่อยากเชื่อ ท่าทางงุนงงอย่างเห็นได้ชัดที่เขากังวลกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างนี้ “ฉันจำไม่ได้ว่าเห็นนาฬิกาณะคะ ล้างเนื้อล้างตัวเสียค่ะ อีกครู่ฉันจะกลับมา แล้วเราค่อยมาคิดกันว่าจะหาใครช่วยคุณ” เธอหันกลับไป แต่แล้วก็หยุดชะงักตรงประตู สบตาเขาในกระจก “แล้วตอนที่ฉันไม่อยู่นี้ ฉันคิดว่าคุณน่าจะคิดให้หนักๆ น้อยๆ ทำไมจึงมีคนต้องการฆ่าคุณ ฉันว่ามันจะเป็นคำถามแรกที่เจ้าหน้าที่จะถาม”

“เดี๋ยว คุณจะไปไหนหรือ”

“คุณคงคุยกับเจ้าหน้าที่ตำรวจทุกๆ ที่เกือบเปลือยอย่างนี้ไม่ได้ ฉันจะไปหาเสื้อผ้ามามีให้คุณสักหน่อย เพื่อนบ้านฉันรูปร่างไล่เลี่ยกับคุณ เขาไม่อยู่บ้าน ฉันช่วยเลี้ยงแมวของเขาให้ เขาเป็นหนี้ฉันอยู่ค่ะ”

จบคำพูด เชียนนาก็ผลไป

โรเบิร์ต แสงดอน หันกลับไปยังกระจกเล็กๆ เหนืออ่างล้างหน้า และแทบจะจำบุคคลที่จ้องตอบกลับมาไม่ได้ *มีคนอยากให้ฉันตาย* ในสมองของเขายังได้ยินเสียงบันทึกลึ่งที่เขาพิมพ์เพื่อออกมาตอนขาดสติอีก

เสียใจจริงๆ เสียใจจริงๆ

เขาค้นหาความทรงจำที่พอจะนึกได้...อะไรก็ได้ พบแต่ความว่างเปล่า แสงดอนรู้แล้วว่าเขาอยู่ในฟลอเรนซ์ บาดเจ็บจากการถูกยิงที่ศีรษะ

ขณะจ้องมองดวงตาอันอ่อนล้าของตนเอง แสงดอนก็ถึงสงสัยว่า เดี่ยว

เขาอาจจะตื่นขึ้นตอนไหนก็ได้ตรงเก้าอี้อ่านหนังสือที่บ้านของเขาละกระมัง ในมือ
อาจจะถือแก้วมาร์ตินี่ที่หมดแล้วและหนังสือชื่อเดดโซลส์^๒ เพียงเพื่อจะเตือน
ตนเองว่า บอมเบย์แซปไฟร์^๓กับโกโกล^๔ไม่ควรเอามารวมกัน

ที่ ๑๙ ^๒Dead Souls นวนิยายที่เขียนโดยนิโคไล โกโกล จัดว่าเป็นตัวอย่างของวรรณกรรมรัสเซียยุคศตวรรษ

^๓Bombay Sapphire ยี่ห้อเหล้ายีน

^๔Nikolai Vasilievich Gogol (๑๘๐๙-๑๘๕๒) นักเขียนนวนิยาย บทละคร และเรื่องสั้นชาวรัสเซีย

๗

แล ง ด อ น สลัดชุดคนไข้เป็นนเสื้อดอก แล้วเอาผ้าเช็ดตัวพันรอบเอว
หลังจากวักน้ำล้างหน้า เขาก็ค่อยๆ สัมผัสรอยแผลเย็บตรงศีรษะด้านหลัง
ผิวหนังตรงนั้นยังระบม แต่พอเขาลูบผมที่เกาะติดเป็นแผ่นให้ลงไปปิดรอยแผล
ความเจ็บระบมก็แทบเลือนหาย เมื่อยากาเฟอีนกำลังออกฤทธิ์ และในที่สุดเขา
ก็รู้สึกถึงความมันงปร่าเลือนเริ่มหลุดหายไป

คิตลี โรเบิร์ต พยายามจำให้ได้

ห้องน้ำไว้หน้าต่างเริ่มให้ความรู้สึกบีบอัดขึ้นมาทันใด แลงดอนจึงก้าวออก
ไปยังโถงทางเดิน เคลื่อนตัวตามสัญญาณตรงไปยังบริเวณที่เห็นลำแสง
ธรรมชาติ ซึ่งส่องผ่านช่องประตูที่เปิดแง้มออกสู่ทางเดิน ห้องนี้เหมือนทำให้เป็น
ห้องทำงานกลายๆ มีโต๊ะทำงานถูกๆ แก้วน้ำสกปรกๆ หนังสือบนานาชนิดกอง
อยู่บนพื้น และน่าขอบคุณที่...มีหน้าต่าง

แลงดอนเดินตรงไปยังแสงสว่างนั้น

ไกลออกไป ดวงอาทิตย์แห่งแคว้นดัสกานีเพิ่งจะขึ้น เริ่มจุมพิตบรรดา
ยอดแหลมสูงสุดของนครซึ่งกำลังตื่นตัว...หอระฆัง, บาเดีย, บาร์เจลโล แลงดอน
แนบหน้าผากับกระจกเย็นๆ อากาศเดือนมีนาคมสดชื่นและเย็นเฉียบ เพิ่มรัศมี
ของแสงอาทิตย์ที่ตอนนี้ไหลมาเยือนเหนือไหล่เขา

แสงแห่งจิตกรร เรียกกันอย่างนี้

ที่ใจกลางของตึกกรมบ้านช่องที่ทาบทับท้องฟ้า หลังคากระเบื้องสีแดงรูป
โดมขนาดมหึมาชูเด่น จุดสูงสุดตกแต่งด้วยลูกกลมทองแดงอร่าม เป็นประกาย
คล้ายกระโจมไฟ...อิล ดูโอโม* บรูเนลเลสกี้ได้สร้างประวัติศาสตร์ทางสถาปัตย-

* Il Duomo มหาวิหารแห่งฟลอเรนซ์ รู้จักกันในชื่อดูโอโม

กรรมด้วยการสร้างโดมขนาดมหึมาให้กับมหาวิหาร และแม้ตอนนี้จะผ่านกว่าห้าร้อยปีแล้ว โคร่งสร้างสูง ๓๗๕ ฟุตก็ยังยืนหยัดดุจยักษ์ที่เคลื่อนไหวไม่ได้ ณ เปียซซ่าเดลดูโอโม

ทำไมฉันถึงมาอยู่ในฟลอเรนซ์นะ

สำหรับเลโอนโดผู้คลั่งไคล้ในศิลปะอิตาลีมาตลอดชีวิต ฟลอเรนซ์ได้กลายเป็นจุดหมายแห่งหนึ่งในยุโรปทั้งทวีปที่เขาโปรดปราน นี่คือนครที่ถนนหนทางเป็นที่วิ่งเล่นของมิเกลันเจโลยามเยาว์วัย เป็นที่ที่สตูดิโอต่างๆ ได้ก่อกำเนิดยุคฟื้นฟูศิลปวิทยาของอิตาลี นี่คือฟลอเรนซ์ สถานที่ที่หอศิลป์ต่างๆ ดึงดูดนักเดินทางเป็นล้านๆ มาชื่นชมภาพกำเนิดวินัส^๒ ของบอตติเชลลี ภาพแม่พระรับสารของเลโอนาร์โด^๓ และ *อิสตาวิด*^๔...อันเป็นความภาคภูมิใจและความชื่นชมยินดีของนคร

เลโอนโดเคยตะลึงกับดาวิดของมิเกลันเจโลมาแล้วตอนที่เขาได้เห็นครั้งแรกเมื่อเป็นวัยรุ่น...ขณะก้าวเข้าไปในอึกกาเดเมียเดลเลเบลเลอาร์ติ (สถาบันศิลปะ)...เคลื่อนไหวไปซ้ำๆ ผ่าน *ปริจioni*^๕ กลุ่มงานหยาบๆ สีทึมๆ ของมิเกลันเจโล...แล้วจากนั้นก็รู้สึกถึงสายตาดันถูกดึงขึ้นไปยังงานศิลปะชิ้นเอกสูงลิบเจ็ดฟุตโดยไม่อาจต้านทานได้ ความสูงใหญ่และกล้ามเนื้อที่ชัดเจนของ *ดาวิด* ทำให้ผู้มาเยี่ยมเยือนครั้งแรกส่วนใหญ่ตื่นตะลึง แต่สำหรับเลโอนโด ที่เขาจับใจมากที่สุดคือทำนองอันแสนอัศจรรย์ของดาวิด มิเกลันเจโลใช้ขอบดั้งเดิมของ *คอนทราปัสโต* (*การจั่ววงสมดุล*) เพื่อสร้างภาพลวงตาให้เหมือนดาวิดกำลังเอนไปทางขวา ขาซ้ายของเขาแทบไม่ได้รับน้ำหนัก ทั้งที่ในความเป็นจริง ขาซ้ายของเขารองรับน้ำหนักหินอ่อนเป็นต้นๆ

ดาวิดจุดประกายความชื่นชมในพลังของประติมากรรมที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงขึ้นในตัวเลโอนโดเป็นครั้งแรก ตอนนั้นเลโอนโดนึกสงสัยว่า ในช่วงหลายวันที่ผ่านมานี้ เขาได้เข้าไปเยือนงานศิลปะชิ้นเอกนี้ด้วยหรือไม่ ทว่าความทรงจำเดียวที่พอจะนึกได้ก็คือ การล้มดาตันขึ้นในโรงพยาบาลและจ้องมองนายแพทย์ผู้ไม่รู้โอ้โหน่อีเหน่ถูกฆ่าตายต่อหน้าต่อตา *เสียใจจริง ๆ เสียใจจริง ๆ*

ความรู้สึกผิดแทบจะทำให้เขาคืนไส้ นี่ฉันทำอะไรลงไป

ขณะยืนอยู่ตรงหน้าต่าง ทางตาข่ายเลือกไปยังคอมพิวเตอร์แล็ปท็อปที่ตั้งอยู่

^๒ Birth of Venus ภาพเขียนของบอตติเชลลี เขียนเมื่อปี ๑๔๘๖

^๓ Leonardo Da Vinci (๑๔๕๒-๑๕๑๙) จิตรกร ประติมากร สถาปนิก นักดนตรี วิศวกร นักคณิตศาสตร์ นักประดิษฐ์ นักเขียน ชาวอิตาลี Annunciation หรือภาพแม่พระรับสารเป็นผลงานที่วาดระหว่างปี ๑๔๗๒-๑๔๗๕

^๔ Il Davide ประติมากรรมรูปดาวิดจากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ผลงานชิ้นเอกของมิเกลันเจโล สร้างสรรค์ระหว่างปี ๑๕๐๑-๑๕๐๔

^๕ Prigioni ประติมากรรมรูปนักโทษสี่คนของมิเกลันเจโล สร้างสรรค์ระหว่างปี ๑๕๒๐-๑๕๓๒

บนโต๊ะทำงานข้างๆ เขานึกขึ้นมาในทันทีทันใดว่า ไม่ว่าอะไรก็ตามที่เกิดขึ้นกับเขา เมื่อคืนนี้อาจจะอยู่ในข่าว

ถ้าฉันเข้าอินเทอร์เน็ตได้ ก็อาจได้คำตอบ

แลงดอนหันไปทางประตูและร้องเรียก “เซียนนาคับ!”

เซียนบ เธอคงยังอยู่ในอพาร์ทเมนต์ของเพื่อนบ้านเพื่อหาเสื้อผ้าให้เขา

ด้วยแน่ใจว่าเซียนนาคงเข้าใจเรื่องที่เขาส่งล้า แลงดอนเปิดแล็ปท็อปขึ้นและเปิดใช้งาน

จอภาพของเซียนนากะพริบวาว...เป็นภาพแบ็กกราวนด์ “ก้อนเมฆสีน้ำเงิน” ตามมาตรฐานของวินโดวส์ แลงดอนเข้าหน้าค้นหาของกูเกิลอิตาเลียทันที และพิมพ์คำว่า โรเบิร์ต แลงดอน

นี่ถ้านักศึกษาของฉันมาเห็นเข้าตอนนี้จะก็ เขานึกขณะเริ่มการค้นหาแลงดอนคอยตักเตือนนักศึกษาของเขาอย่างต่อเนื่องในการเข้าไปค้นชื่อของตนเองในกูเกิล...ซึ่งเป็นงานอดิเรกประหลาดๆ แบบใหม่ที่สะท้อนให้เห็นถึงความหมกมุ่นในการเป็นคนเด่นคนดัง ที่ขณะนี้ดูเหมือนว่ากำลังครอบงำหนุ่มสาวชาวอเมริกันอยู่

ผลการค้นหาหนึ่งหน้าปรากฏขึ้น...มีฮิตที่เกี่ยวกับแลงดอน หนังสือที่เขาเขียน และการบรรยายของเขาขึ้นมาเป็นร้อยๆ ไม่ใช่สิ่งที่ฉันต้องการหาสักหน่อย

แลงดอนจำกัดการค้นหาด้วยการเลือกปุ่มเกี่ยวกับข่าว

หน้าที่เพิ่งปรากฏขึ้นมามีดังนี้ ข่าวที่เกี่ยวกับ “โรเบิร์ต แลงดอน”

การแจกจ่ายเซ็นหนังสือ โรเบิร์ต แลงดอน จะปรากฏตัว...

การปาฐกถาในพิธีรับปริญญาโดยโรเบิร์ต แลงดอน...

โรเบิร์ต แลงดอน ตีพิมพ์แบบเรียนเบื้องต้นด้านสัญลักษณ์สำหรับ...

รายการนั้นยาวหลายต่อหลายหน้า แต่แลงดอนไม่พบเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิด...ที่แน่ๆ คือไม่มีอะไรเลยที่ช่วยอธิบายสถานการณ์ในปัจจุบันของเขา เมื่อคืนนี้เกิดอะไรขึ้นนะ แลงดอนพยายามต่อ เขาเข้าเว็บไซต์เดอะฟลอเรนไทน์ หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษที่ตีพิมพ์ในฟลอเรนซ์ เขากวาดตาดูหัวข้อข่าว คอลัมน์ข่าวด่วนและบล็อกของตำรวจ เห็นแต่เรื่องไฟไหม้อพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่ง เรื่องการยกยอกเงินอันอื้อฉาวในรัฐบาล และเรื่องอาชญากรรมเล็กๆ น้อยๆ จิปาถะ

ไม่มีอะไรเลยหรือนี่!

เขาหยุดตรงข่าวด่วนสั้นๆ เกี่ยวกับเจ้าหน้าที่ของนครผู้หัวใจวายตายที่ลานด้านนอกมหาวិหารเมื่อคืนนี้ ชื่อของเจ้าหน้าที่ผู้นั้นยังไม่ได้รับการเปิดเผย แต่ทางการไม่สงสัยว่ามีอะไรที่เป็นเรื่องผิดปกติ

ในที่สุด เมื่อไม่รู้ว่าจะทำอะไรต่อดี แลงดอนก็ล็อกอินเข้าบัญชีอีเมลฮาร์วาร์ดของตน และเช็คข้อความในอีเมล นึกสงสัยว่าจะพบคำตอบบะไรบ้างไหม แต่เท่าที่พบ มีแต่เมลจากเพื่อนร่วมงาน นักศึกษา และเพื่อนๆ เข้ามากันต่อเนื่องเป็นปกติ ส่วนมากอ้างถึงการนัดหมายในสัปดาห์ที่กำลังจะมาถึง

อย่างกับไม่มีใครรู้ว่าฉันไม่อยู่

แลงดอนปิดคอมพิวเตอร์แล้วปิดฝาแล็ปท็อปพร้อมความไม่มั่นใจที่เพิ่มขึ้น เขาเกือบจะผละไปแล้ว เมื่ออะไรอย่างหนึ่งสะดุดตาเขา ตรงมุมโต๊ะทำงานของเขียนนา บนกองวารสารและเอกสารการแพทย์เก่าๆ มีภาพถ่ายโพลารอยด์ภาพหนึ่ง ภาพถ่ายเล่นๆ นั้นเป็นภาพเขียนนา บรูคส์ กับนายแพทย์เพื่อนร่วมงาน เคราดกำลังหัวเราะกันอยู่บนโถงทางเดินของโรงพยาบาล

นายแพทย์มาร์โคนี่ แลงดอนนึก เจ็บปวดด้วยความรู้สึกผิดขณะหยิบภาพนั้นขึ้นมาพิจารณา

ขณะที่แลงดอนวางภาพนั้นกลับคืนบนกองหนังสือ เขาก็สังเกตเห็นอนุสรณ์เล่มเล็กๆ สีเหลืองที่วางอยู่บนสุดด้วยความประหลาดใจ...เป็นสูจิบัตรขาดๆ จากโรงละครลอนดอนโกลบ ตามที่หน้าปกบอกไว้ นี่คือการแสดงละครเรื่อง *ราตรีนิมิตกกลางคิมหันต์ ของเชกสเปียร์*^{*}...ที่จัดขึ้นเมื่อเกือบยี่สิบห้าปีก่อน

ที่เขียนไว้ด้านบนของสูจิบัตรเป็นลายมือที่เขียนด้วยปากกาเมจิก *ที่รักอย่าลืมนะว่าเธอคือสิ่งมหัศจรรย์*

แลงดอนหยิบสูจิบัตรนั้นขึ้นมา แล้วขำตักตักหนึ่งก็หล่นลงบนพื้นโต๊ะ เขาพยายามเก็บคืนอย่างรวดเร็ว แต่ขณะเขาพลิกเปิดหนังสือเล่มเล็กๆ นั้นไปยังหน้าที่กรอบเหลืองตรงที่เคยมีปีกขำตักแตกไว้ เขาก็ชะงักกึก

เขากำลังจ้องมองภาพของผู้แสดงเด็กที่แสดงเป็นพัค ภูตจอมป่วนในละครของเชกสเปียร์ เป็นภาพของเด็กหญิงน้อยคนหนึ่งที่ยังไม่น่าจะมากกว่าห้าขวบ ผมทองของเธอรวบเป็นหางม้าที่ดูคุ่นๆ

ข้อความเบื้องใต้ภาพบอกว่า *ดวงดาราบังเกิด*

ประวัตินั้นยกย่องว่า เขียนนา บรูคส์ เป็นเด็กที่มีความสามารถทางการแสดงเป็นพิเศษ เป็นเด็กที่มีไอคิวเหนือธรรมดา ในคืนเดียวเธอสามารถจดจำบทของตัวละครนี้ได้ทั้งหมด และระหว่างการซ้อมครั้งแรก ก็มักจะคอยบอกคิวให้สมาชิกนักแสดงคนอื่นๆ ในบรรดางานอดิเรกหลายอย่างของเด็กน้อยวัยห้าขวบคนนี้ คือ ไวโอลิน หมากรุก ชีวิตทยา และเคมี เด็กหญิงคนนี้เป็นลูกสาวของ

^{*} Shakespeare (๑๕๖๔-๑๖๑๖) กวีและนักเขียนบทละครชาวอังกฤษ *A Midsummer Night's Dream* เป็นบทละครเรื่องหนึ่งของเขา

คู่สามีภรรยาที่มั่งคั่งในย่านเบล็กีซีท ชานกรุงลอนดอน เป็นเด็กผู้เด่นดังมาแล้ว ในวงการวิทยาศาสตร์ เมื่ออายุสี่ขวบ เธอเล่นหมากรุกชนะแชมป์หมากรุกในการแข่งขันของเขา และอ่านหนังสือได้ถึงสามภาษา

ไอโซ แลงดอนนิก เขียนนา เรื่องนี้อธิบายได้หลายอย่างเลย

แลงดอนยังจำบันทึกตัวผู้มีความเชื่อเสียงมากที่สุดของฮาร์วาร์ดคนหนึ่งได้ เด็กอัจฉริยะที่ชื่อซอล คริปคีย์ ซึ่งเมื่อตอนอายุหกขวบเขาเรียนรู้ภาษาฮีบรูด้วยตนเอง และอ่านงานของเดการ์ต^๑หมดทุกเล่มตอนอายุสิบสอง และไม่นานนี้เองที่แลงดอนจำได้ว่า ได้อ่านเกี่ยวกับเด็กพิเศษที่ชื่อโมเซ โค คาวาลิน ผู้ที่เมื่ออายุสิบเอ็ดขวบ ได้รับปริญญาจากวิทยาลัยด้วยเกรดเฉลี่ย ๔.๐ และชนะได้รางวัลระดับชาติในศิลปะการต่อสู้ป้องกันตัว พออายุสิบสี่ ก็ออกหนังสือชื่อ *เราทำได้*

แลงดอนหยิบข่าวตัดอีกชิ้นขึ้นมา เป็นบทความในหน้าหนังสือพิมพ์ที่มีภาพเขียนนาในวัยเจ็ดขวบ **อัจฉริยะวัยเด็กวัดไอคิได้ ๒๐๘**

แลงดอนไม่รู้มาก่อนเลยว่า ไอคิจะขึ้นไปสูงถึงขนาดนั้นได้ ตามที่บทความบอก เขียนนา บรูคส์ เป็นนักไวโอลินผู้เก่งกล้าสามารถ เรียนรู้ภาษาใหม่ได้คล่องภายในหนึ่งเดือน และกำลังเรียนรู้เรื่องกายวิภาคศาสตร์และสรีรศาสตร์ด้วยตนเอง

เขามองดูข่าวตัดอีกชิ้นที่ได้จากวารสารการแพทย์ **อนาคตแห่งความคิด: มีใช้ทุกสมองถูกสร้างมาเท่าเทียมกัน**

บทความนี้มีภาพเขียนนาที่ขณะนั้นอายุราวสิบขวบ ยังคงมีผมสีทอง เธอยืนอยู่ข้างๆเครื่องมือแพทย์ขนาดใหญ่ บทความนั้นประกอบไปด้วยการสัมภาษณ์นายแพทย์คนหนึ่งผู้อธิบายว่า การทำเพตสแกน^๒“ซีรีเบลลัม”ของเขียนนาเผยว่ามีความแตกต่างทางกายภาพจากของคนอื่นๆ ในกรณีของเธอ อวัยวะส่วนนี้ใหญ่กว่า มีประสิทธิภาพมากกว่า สามารถประมวลผลเนื้อหาทางมิติสัมพันธ์ในรูปแบบที่มนุษย์ส่วนใหญ่ไม่อาจเข้าใจได้ แพทย์ผู้นั้นเปรียบเทียบข้อได้เปรียบทางสรีรวิทยาของเขียนนาว่า เหมือนการเติบโตของเซลล์ที่เร็วผิดปกติ คล้ายการเติบโตของมะเร็งมาก เว้นแต่เป็นการเร่งการเติบโตของเนื้อเยื่อในสมองที่ให้ประโยชน์มากกว่าการเติบโตของเซลล์มะเร็งที่เป็นอันตราย

แลงดอนพบข่าวตัดชิ้นหนึ่งจากหนังสือพิมพ์ในเมืองเล็กๆ

^๑Descartes (๑๕๙๖ - ๑๖๕๐) นักคณิตศาสตร์และนักปรัชญาชาวฝรั่งเศส

^๒Positron emission tomography scan หรือ PET scan คือ การตรวจทางเวชศาสตร์นิวเคลียร์ที่ใช้ศึกษาการทำงานของอวัยวะเป้าหมายที่ต้องการ

^๓cerebellum คือสมองส่วนท้าย เป็นส่วนที่ควบคุมการเคลื่อนไหวของกล้ามเนื้อและการทรงตัว ช่วยให้เคลื่อนไหวได้อย่างแม่นยำ เช่น การเดิน การวิ่ง การขี่จักรยาน เป็นต้น

คำสาปแห่งความฉลาดปราดเปรื่อง

คราวนี้ไม่มีภาพประกอบ แต่เนื้อหาบรรยายถึงเซียนนา บรูคลส์ อัจฉริยะน้อย ผู้พยายามเข้าเรียนในโรงเรียนปกติ แต่ถูกนักเรียนคนอื่นๆ ล้อเลียนเพราะเธอเข้ากับโรงเรียนแบบนี้ไม่ได้ เนื้อหานั้นเล่าถึงความโดดเดี่ยวที่เด็กๆ ผู้มีพรสวรรค์รู้สึก เนื่องจากทักษะทางด้านสังคมตามไม่ทันสติปัญญา และมักไม่ได้รับการยอมรับ

ตามที่บทความนี้อ้างถึง เซียนนาหนีออกจากบ้านเมื่ออายุแปดขวบ และเก่งพอที่จะใช้ชีวิตด้วยตนเองเป็นเวลาถึงสิบวันโดยไม่มีใครหาเธอพบ มีผู้พบเธอในโรงแรมชั้นสูงในลอนดอน ที่เธอแสร้งทำตัวเป็นบุตรสาวของแขกคนหนึ่ง ขโมยกุญแจห้องมา และสั่งบริการอาหารจัดส่งถึงห้องโดยใช้บัญชีของคนอื่น ดูเหมือนเธอจะใช้เวลาในสัปดาห์นั้นอ่านหนังสือ *เกรย์อะนาโตมี*^{๑๐} ความยาว ๑,๖๐๐ หน้าจนจบ เมื่อเจ้าหน้าที่ถามว่าทำไมเธอถึงอ่านตำราทางการแพทย์ เธอบอกว่า เธอต้องการรู้ว่าสมองของเธอมีอะไรผิดปกติ

ใจของแลงดอนวนนึกไปถึงเด็กหญิงตัวน้อย นึกไม่ออกเลยว่าเด็กคนหนึ่งที่แตกต่างกันคนอื่นอย่างที่สุดขนาดนี้จะโดดเดี่ยวเพียงเท่าไร เขาพบบทความเหล่านั้นเก็บ หุยมดมองภาพของเซียนนาวัยห้าขวบที่อยู่ในบทของพัคเป็นครั้งสุดท้าย เมื่อพิจารณาถึงภาวะอันเหนือจริงของการพบปะเสวนากับเซียนนา เข้าวันนี้ แลงดอนต้องยอมรับว่า บทที่ได้รับเป็นภูตจอมปวนผู้ชักนำให้เกิดความฝันจะเหมาะสมอย่างแปลกประหลาด แลงดอนได้แต่ปรารภว่า ตอนนีเขาน่าจะตื่นขึ้น และแสร้งทำเป็นว่าประสบการณ์ที่เพิ่งผ่านมานี้เป็นเพียงความฝันเหมือนบรรดาตัวละครในละครเรื่องนี้

แลงดอนวางข้าวตดทั้งหมดเก็บเข้าที่อย่างบรรจง และปิดสูจิบัตร รู้สึกเศร้าสร้อยอย่างไม่คาดคิดเมื่อเห็นข้อความบนปกอีกครั้ง *ที่รัก อย่าลืมนะว่าเธอคือสิ่งมหัศจรรย์*

สายตาเขาเคลื่อนลงมายังสัญลักษณ์หน้าตาหุ่นแคดที่ประดับอยู่บนปกสูจิบัตร เป็นสัญลักษณ์กรีกตอนต้นแบบเดียวกับที่ประดับอยู่บนสูจิบัตรละครทั่วโลก...เป็นสัญลักษณ์เก่าแก่ถึง ๒,๕๐๐ ปีที่กลายมาเป็นความหมายเดียวกันกับโรงละคร

เลมาสเกร (หน้ากาก)

^{๑๐} Gray's Anatomy ตำรากายวิภาคศาสตร์ เขียนโดยเฮนรี เกรย์ (Henry Gray)

แสงดอนมองดูใบหน้าตัวละครทั้งสุชนาฏกรรมและโคกนาฏกรรมที่จ้องมาที่เขา ทันใดก็ได้ยินเสียงที่แปลกๆ ในหู...ราวกับมีเส้นลวดเส้นหนึ่งถูกดึงจนตึงอย่างช้าๆ ในสมอง เกิดความเจ็บแปลบภายในกะโหลกกะทันหัน ภาพของหน้ากากลอยขึ้นไปต่อหน้าต่อตาเขา แสงดอนหายใจเฮือกแล้วยกสองมือขึ้นกุมศีรษะ หรูดนั่งลงบนเก้าอี้ที่โต๊ะทำงานและหลับตาแน่น

ท่ามกลางความมืดในสมอง ภาพนิมิตแปลกๆ กลับมาอย่างรุนแรง...เต็มตาและแจ่มชัด

สตรีผมเงินพร้อมเครื่องรางกำลังร้องเรียกเขาจากฝั่งตรงข้ามแม่น้ำสีแดงดังเลือดอีกแล้ว เสียงตะโกนอย่างสิ้นหวังของเธอเสียดอากาศที่มีกลิ่นไม่น่าพึงใจดังซัดกลบเสียงของผู้ทุกข์ทรมานและกำลังจะตายที่กำลังดิ้นรนบิดขี้ไปมาด้วยความเจ็บปวดแสนสาหัส ไกลจนสุดสายตา แสงดอนเห็นแข่งขาทียื่นชี้ฟ้ามีตัวอักษร ร ติดอยู่อีกแล้ว เป็นร่างที่ฝังไปครึ่งตัว มีแต่ขาที่เดินเร็วไปมาในอากาศด้วยความสิ้นหวังถึงที่สุด

จงหาและค้นให้พบ! สตรีผู้นั้นร้องบอกแสงดอน เวลาเหลือน้อยแล้ว!

แสงดอนรู้สึกอีกครั้งที่ความต้องการจะช่วยเธอ ช่วยทุกๆ คน...เขาคอรบงำเขาตะโกนข้ามแม่น้ำสีแดงดังเลือดกลับไปหาเธออย่างลนลาน *คุณเป็นใคร!*

สตรีผู้นั้นเอื้อมมือและยกผ้าคลุมหน้าขึ้น เพื่อเผยใบหน้าอันน่าตะลึงเช่นเดิมที่แสงดอนเคยเห็นมาก่อนหน้านี้อีกครั้ง

ฉันคือชีวิต เธอตอบ

แล้วจู่ๆ ภาพขนาดมหึมาก็ก่อรูปร่างขึ้นบนท้องฟ้าเหนือตัวเธอ เป็นหน้ากากอันน่าเกลียดน่ากลัวที่มีจมูกยาวเหมือนจะงอยปากนก และดวงตาสีเขียวลุกเรืองสองดวงซึ่งจ้องมองแสงดอนด้วยแวตาว่างเปล่า

และ...ข้าคือมรณา เสียงนั้นดังก้อง